Nr 28
16e JAARGANG
11-7-61
10 F
WEEKBLAD IN NEDERLAND 75 Ct

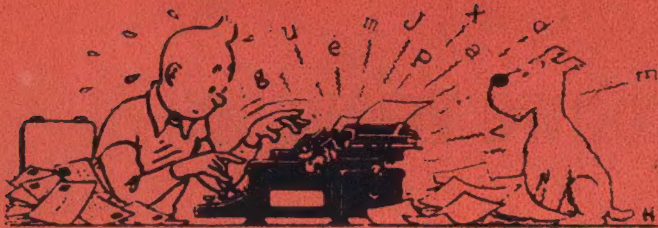

KUIFJE

HET BLAD VOOR DE JEUGD VAN 7 TOT 77 JAAR

Is dit het einde van de trouwe vriendschap ?

HET VERRAAD VAN STEVE WARSON

JONGELUI,
maak geen drukte !

BRANIEMAKERS schijnen bij de moderne tijd te horen ! Met braniemakers bedoelen we de jongelui die nooit even kalm, noch rustig kunnen zijn en die steeds lawaaierig en opgewonden doen. Ze praten en handelen zonder nadenken en geven de indruk dat ze erg actief zijn, terwijl ze in feite alleen maar doen alsof !

Het is vakantie en alles lokt ons tot heerlijk nietsdoen, kuieren, spelen, zonnebaden, lezen en zwemmen. We leven van de ene minuut in de andere en laten onze fantasie de vrije loop.

De druktemaker wil dat elke minuut gevuld is. Bij elk ogenblik van de dag past een bepaalde bezigheid ! 's Avonds kient hij reeds zijn plannen voor de volgende dag uit. Fantasie en toeval zijn voor hem uit den boze. Na zijn morgengym slikt hij in een recordtempo zijn ontbijt naar binnen en vertrekt voor een lange wandeling of fietstocht. Dan springt hij in zijn short, grijpt naar zijn racket en tennist alsof zijn leven er van afhing ! Vlug een frisse duik nu ! Oef ! Tijd om te eten. Op een holletje naar huis en vooral niet rustig natafelen, want de vrienden wachten reeds aan het strand voor een partij volley ball ! Dan weer de zee in, nog even tennissen, en dit en dat...

's Avonds tolt de druktemaker van vermoeidheid en slaapt rustig in, want zijn dag was goed gevuld, hij heeft geen tijd verloren !

Hij is echter vergeten dat er ook andere lui om hem heen wonen. Hij is vergeten van nu en dan even lief te zijn, van iemand een dienst te bewijzen en zelfs van het landschap te bekijken !

In feite is hij vergeten zijn vakantiedag te BELEVEN...

Kuifje

DE WONDE[R]
FAUNA EN FLO[RA]
ANTARC[TICA]

Van onze bijzondere corresponden[t]
aan de Zuidpoo[l]

EEN DEFTIG HEERSCHAP

IN onze vorige afleveringen vertelde Jef Schell het een en ander over zijn reis naar de Zuidpool. Vandaag besluit hij zijn verhaal met enkele bijzonderheden over de planten en dieren die men in het uitgestrekte Antarctisch gebied, waar hij zovele maanden verbleef, aantreft.

De pinguïns zijn de leukste dieren die men in Antarctica ontmoet. Ze zitten vol grappen, ondanks het strenge vederpakje dat hen op deftige heren in habijt doet lijken. De twee soorten die aan de zuidpool leven, zijn de keizerpinguïn en de Adélie-pinguïn. De eerste is soms meer dan een meter groot en de Adélie-pinguïn is te herkennen aan zijn zwarte keel en witte ring om het oog. Pinguïns lopen met kleine trippelpasjes, waarbij de romp telkens mee draait, zodat het is alsof ze dansen.

Snel lopen kunnen ze niet en als ze opgeschrikt worden gooien ze zich plat op de grond en kruipen zo vlug mogelijk naar het water toe. In het water zijn ze erg behendig en pas in hun element. Ze eten en slapen al zwemmend en hebben nooit last van kou dank zij hun donzige veders en het olieachtig vet dat hun huid afscheidt.

De pinguïns leggen hun eieren op het land en bewaken hun nest heel zorgvuldig.

Er leven nog andere vogelsoorten in Antarctica en de STORMVOGEL heeft ons meer dan eens verrast. Hij is helemaal wit en valt haast niet op in het ijslandschap. De stormvogel leeft uitsluitend op het ijs. De zeelui weten dat goed, want als ze stormvogels in de omgeving opmerken, betekent dit dat er ijsschotsen op hun koers liggen.

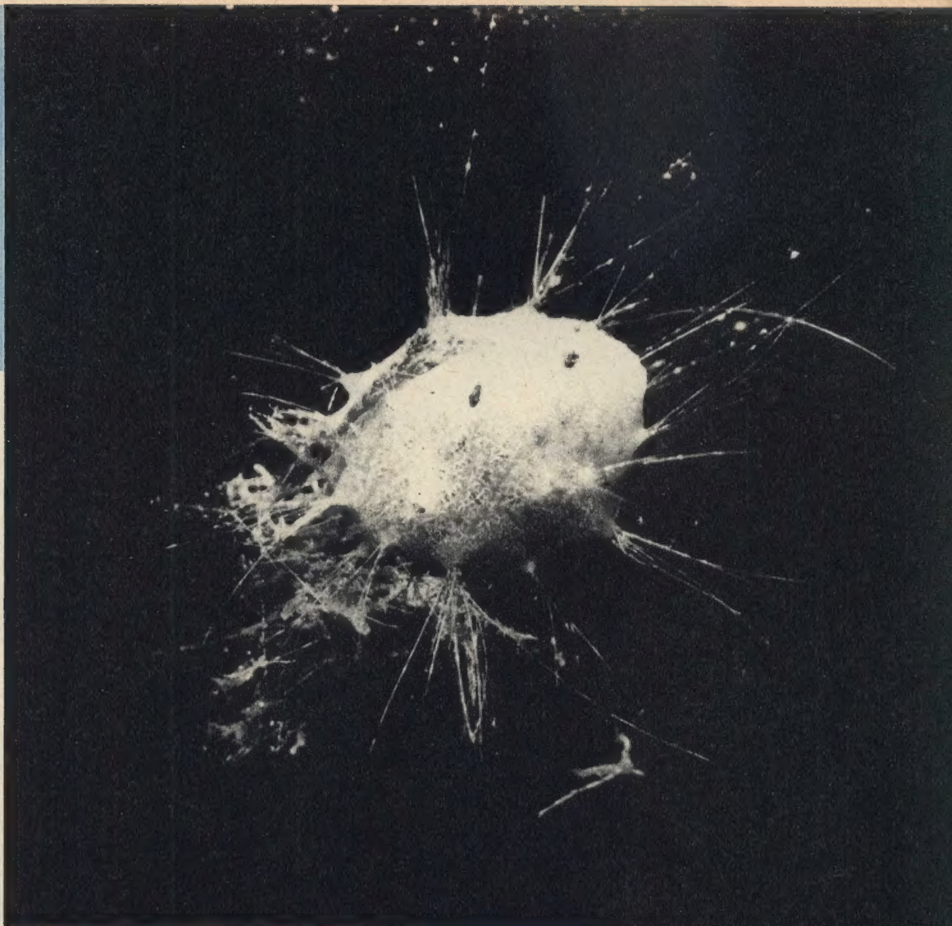
Toen dr. Jean Dubois op verkenning trok naar de bergstreek, op 150 km van de Boudewijnbasis, merkte hij tot zijn grote verbazing op dat de stormvogels hier in december hun nest kwamen bouwen. Dat wil zeggen dat de vogels een afstand van 150 km moesten afleggen om voedsel uit de zee te gaan halen !

Dr. Dubois merkte verder op dat de vogels eerst een verkenningsvlucht boven de bergen maken, alvorens er hun « tenten » op te slaan.

BARE
RA VAN
TICA

EF SCHELL

EEN VERBORGEN SCHAT OP DE OCEAANBODEM

De oceanografen hebben met hun netten en baggermolens een heleboel vreemde vissen, sponzen, zeesterren, zee-egels en wormen bovengehaald. Al die dieren wonen op een diepte van 250 m op de zanderige bodem bij een temperatuur van -1, 8° C.

De fotografen Waregne en Van Eyck hebben er een paar mooie kiekjes voor ons van gemaakt.

ANTARCTICA IS EEN WOEST CONTINENT DAT TE MIDDEN VAN EEN OVERBEVOLKTE OCEAAN LIGT

Er komt vooral veel krill, verzamelnaam voor aan de garnalen aanverwante schaaldieren, in de Antarctische zee voor. Zij vormen het belangrijkste voedsel voor de walvissen, robben en pinguïns. De ingewikkelde zeestromingen, die in het antarctisch gebied een eigenaardige verspreiding vertonen, zorgen voor plankton, dat op zijn beurt tot voedsel voor de schaaldieren dient.

De zeesterren die op de bodem gevonden worden, zijn soms bijzonder mooi. Hun lichaam bestaat uit een soort schijf waarmede zij kunnen lopen en klimmen. De armen bestaan uit beweeglijke wervels die als schildjes het kanaal van het zenuwstelsel en het watervaatstelsel verbergen. Merkwaardig zijn vooral de kleine tangetjes die aan de tentakels zitten en dienen om de huid schoon en vrij van parasieten te houden. De meeste soorten maken een zwemmend larvestadium door en maken gedurende heel die tijd deel uit van het plankton.

Ja, de oceanografen zijn er van overtuigd dat er op de bodem van de oceaan aan de Zuidpool een zonderlinge wereld verborgen ligt, die haar geheim echter niet makkelijk prijs geeft.

Slangster

Zeemos

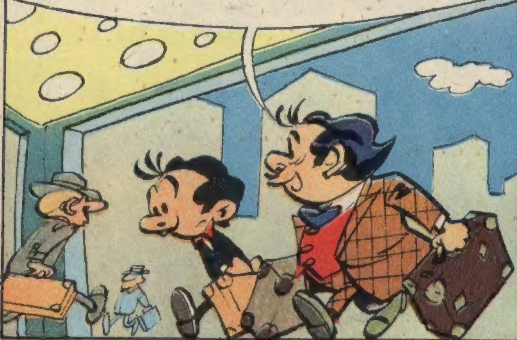

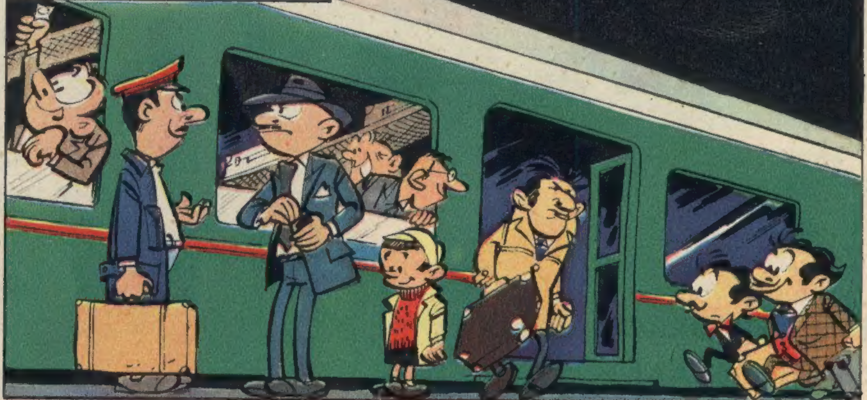

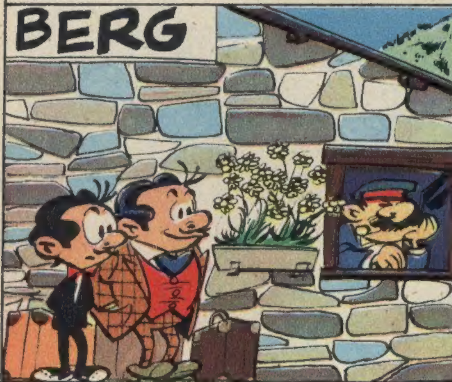
Zeeëgel

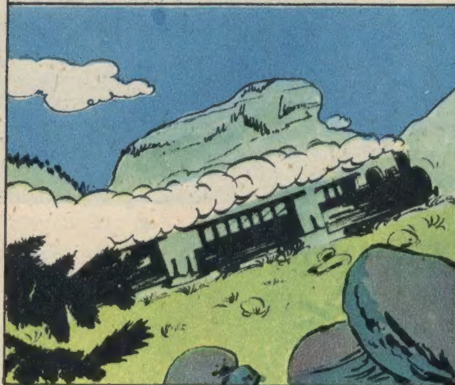

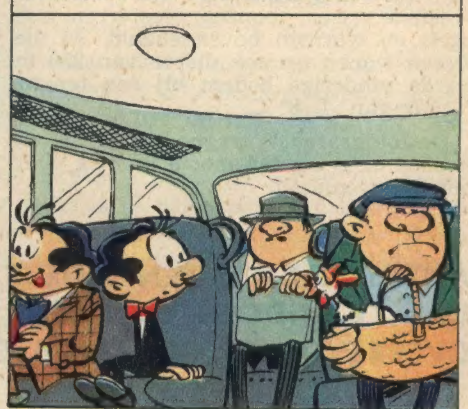
SPAGHETTI IN

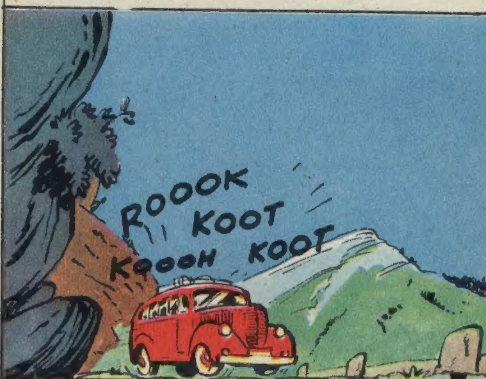

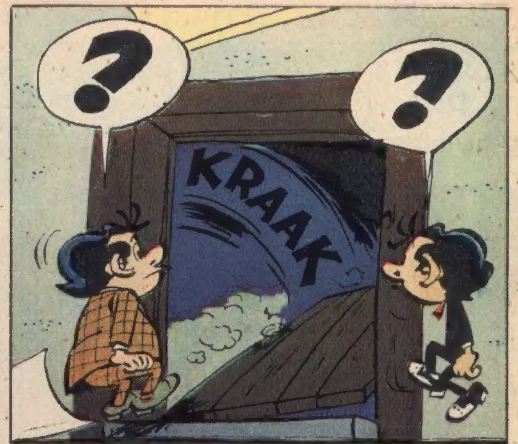
GOUD IN DE WIELEN

DOOR ATTANASIO
TEKST GOSCINNY

Prosjoetto had weer een geniale inval. Hij heeft een verlaten hotelletje aan de grens gekocht...

WORDT VOORTGEZET

SPEEL MET ONS MEE!

Heb je SCHERPE OGEN

KIJK UIT! PAS GEVERFD

HO! IK HEB DE INDRUK DAT MIJN OGEN SLECHT WORDEN! HET IS HOOGTIJD DAT IK EEN OOGARTS GA OPZOEKEN!

1

KAN JE DIE WOORDEN LEZEN?

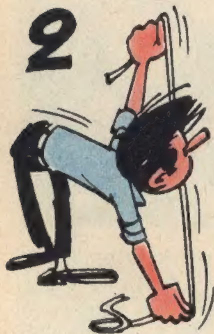
ONMOGELIJK!

EUGENE JAZZ MATCH CLUB WEEKEND

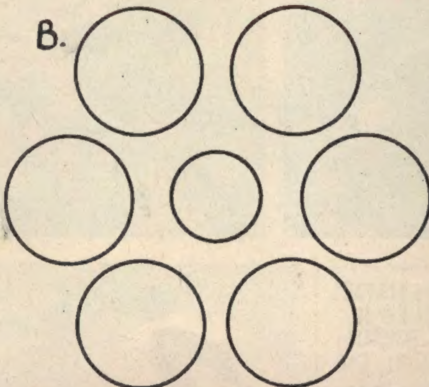

DENKEN JULLIE ER OOK ZO OVER, VRIENDEN?

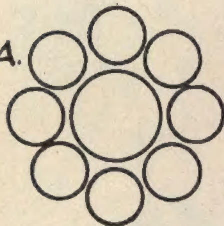
2

B.

A.

WELKE IS VOLGENS JULLIE DE GROOTSTE CIRKEL? DE CIRKEL DIE IN HET MIDDEN VAN FIGUUR A STAAT OF DE CIRKEL DIE IN HET MIDDEN VAN FIGUUR B STAAT?

3 HIER ZIJN ENKELE VERKEERS-EN ANDERE BORDJES WAAR LETTERS UIT WEG GELATEN ZIJN.

WIE KAN ZE NOG LEZEN?

.T..P.

D..R.A.N.
V. RK..R

.U.P

.IE.S.A.

.P..L.U.N

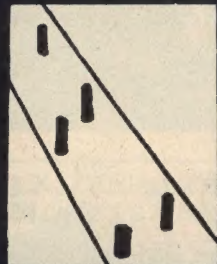

4 BEKIJK HEEL AANDACHTIG FIGUUR A EN B...

A.

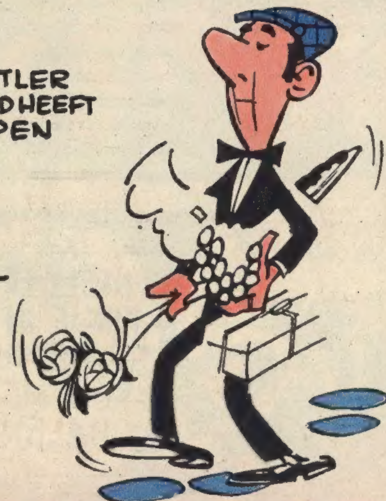
B.

WAAR DOEN ZE JE AAN DENKEN? (WEES OP JE HOEDE, WANT ONZE TEKENAAR WIL JE IN HET OOTJE NEMEN!)

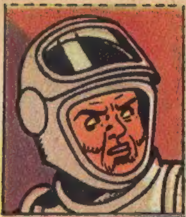
5 JAMES, DE BUTLER VAN ARCHIBALD HEEFT BOODSCHAPPEN GEDAAN.

KAN JE UIT MAKEN WAT HIJ ALLEMAAL DRAAGT?

OPLOSSINGEN

1. De woorden zijn : Eugene - Jazz - Match - Club - Weekend.
2. De twee cirkels zijn even groot.
3. Op de verschillende bordjes staat te lezen : Stop — Doorgaand verkeer — Hulp — Fietspad — Speeltuin — Niet Baden.
4. Tekening A stelt een volle maan voor, vanuit een venster met tralies bekeken. B is een venster waar net een giraf langs loopt !
5. James draagt een schoendoos, een tuil bloemen, een vaas, een Frans brood en een tros druiven.

DE DUIVELSE VALSTRIK

Focas wordt gehypnotiseerd en er toe gedwongen de plannen van de opstand kenbaar te maken. Krishma wordt er mee belast de opstand in de kiem te smoren...

DOOR EDGAR P. JACOBS

INTUSSEN HEERST ER IN DE BOVENSTE VERDIEPINGEN VAN DE VERBODEN STAD EEN GROTE OPWINDING. HET NIEUWS DAT FOCAS NAAR DE HOOGSTE RAAD WERD GEROEPEN IS DOORGEDRONGEN EN DE CHEFS MOETEN ZICH INSPANNEN OM DE "ONDERWORPENEN„ TE BEDAREN.

IN HET HOOFDKWARTIER WAAR HIJ ZICH OPGESLOTEN HEEFT, DOET KRISHMA ZIJN BEST OM HET VERTREK VAN DE RUIMTE-ESCADERS TE VERTRAGEN...

DE I.T. VAN KRISHMA TRILT EN...

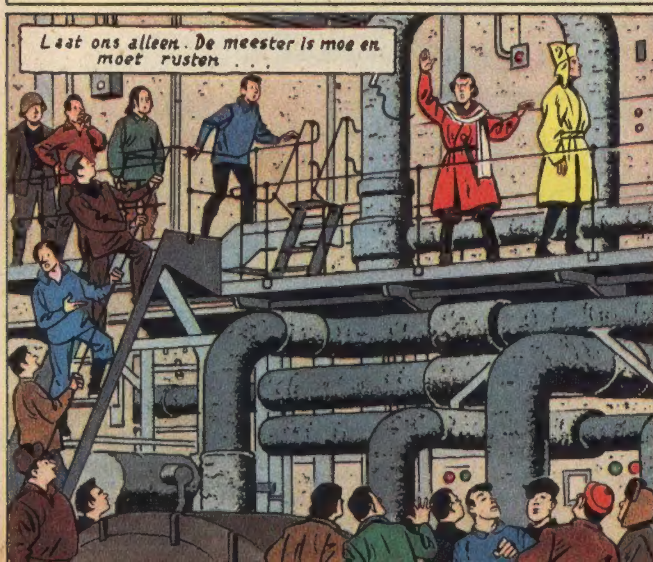
NAUWELIJKS IS DIT GESPREK TEN EINDE OF BUITEN STIJGT ER EEN GEJUICH OP OM DE TERUGKEER VAN FOCAS TE BEGROETEN. DEZE LAATSTE BEANTWOORDT DE GROET VAN ZIJN GETROUWEN NIET. HIJ IS STOM. HIJ KIJKT STAR VOOR ZICH UIT EN 'T IS ALSOF HIJ NIETS ZIET EN NIETS HOORT...

KRISHMA IS ZIJN CHEF TEGEMOET GELOPEN...

EN FOCAS WORDT DOOR KRISHMA MEE NAAR HET HOOFDKWARTIER GESLEEPT. DE TROUWE HELPERS ZIJN VERBAASD EN KIJKEN HET TWEETAL ZWIJGEND NA...

MAAR NAUWELIJKS IS DE DEUR TOE OF KRISHMA TOONT ZIJN WARE GEDAANTE. HIJ SIST...

ROCK DERBY IN DE DIAMANTEN

Rock Derby is gewond en Pedro neemt de leiding van de kleine groep op zic

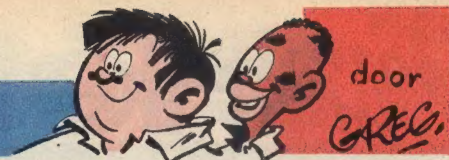

VAN BORO-BORO

e twee diamantzoekers zijn echter loense kerels...

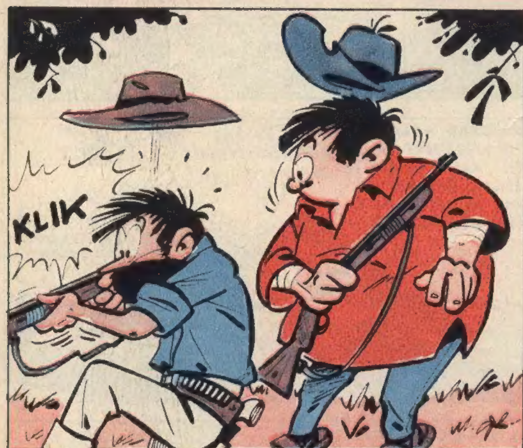

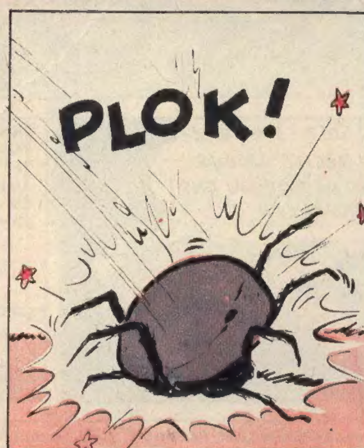

WORDT VOORTGEZET

DAN COOPER in Het Escadrille

Dan en Lafleur zijn opgestegen met bestemming naar Honduras, waar Dan

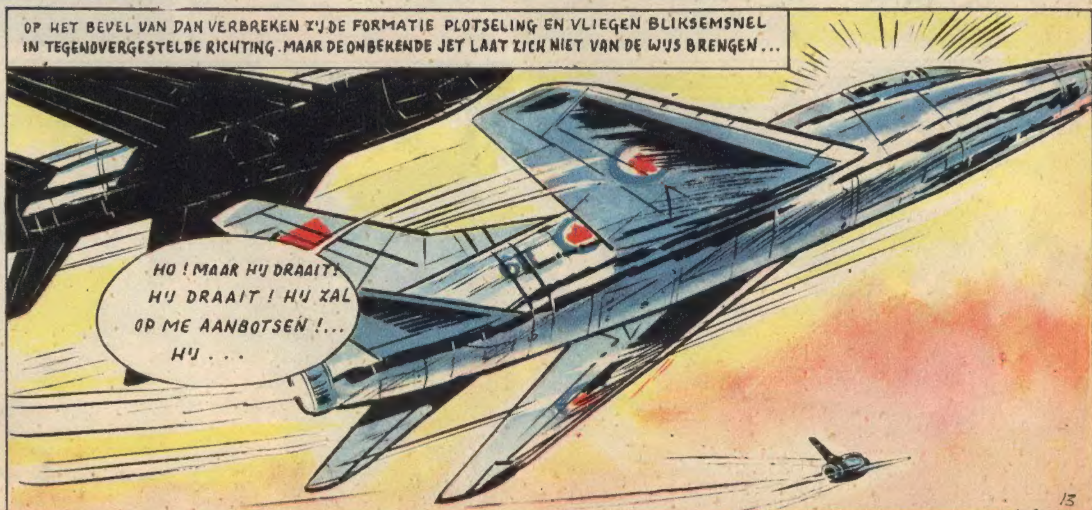

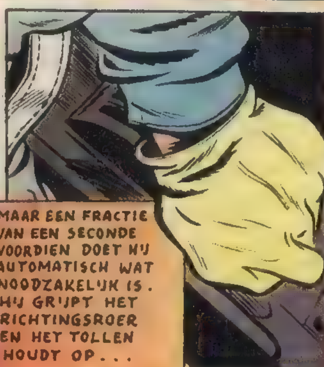
van de JAGUARS

DOOR A.WEINBERG

bevel van het internationaal escadrille op zich moet nemen.

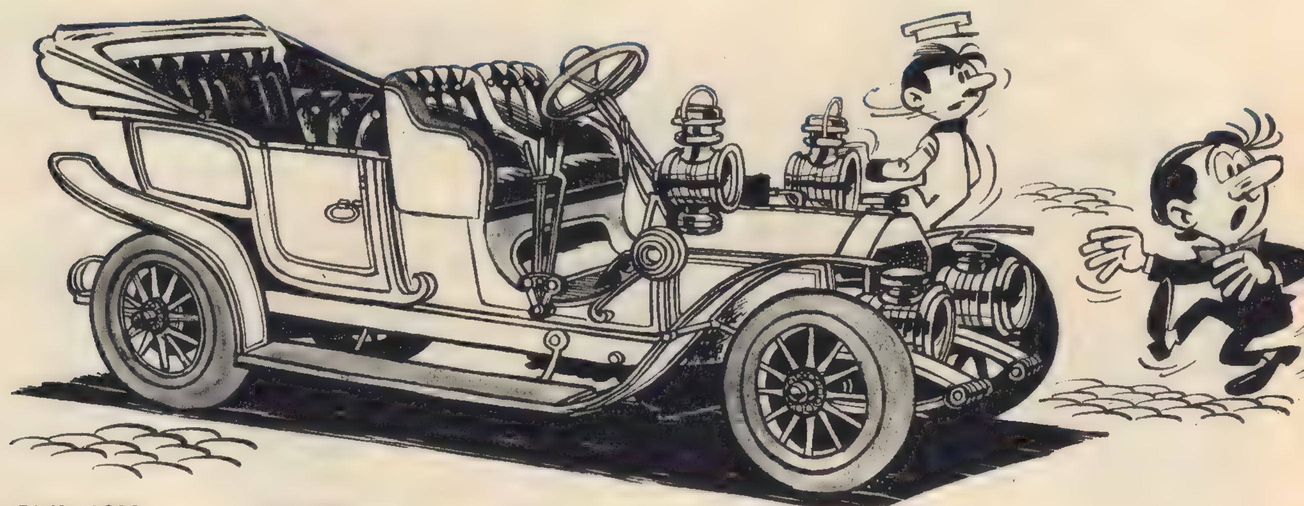

ONS AUTOPRAATJE

LANCIA, een

De Lancia Dialfa 1908.
Technische steekkaart :
6 cylinders op 1 rij.
3.815 cc.
boring 90 mm.
slag 100 mm.
versnellingsbak met 4 versn.
wielbasis 3,23 m.
lengte 4,21 m.
breedte 1,61 m.
topsnelheid 110 km/u.

VAN DE ALFA NAAR DE FLAVIA

54 JAAR LANCIA-TECHNIEK

DE presentatie van de Flavia in het Autosalon van Turijn in 1960 vestigde de aandacht van de wereldpers en van het groot publiek op het beroemde Turijnse automobielmerk, dat in 1906 werd gesticht door Vicenzo Lancia.

1907, DE EERSTE LANCIA

WE zijn in het jaar 1907. In de kleine fabriek aan de via Ormea heerst een koortsachtige bedrijvigheid, want de éérste Lancia is startklaar. De eerste rit zou het leven kosten aan de deur van de fabriek... Ze was te smal om doorgang te verlenen aan de wagen en zijn geestdriftige constructeur !

Drie prototypes gingen de productie van de *Lancia Alfa* vooraf. 108 Alfa's verlieten de fabriek tussen 1908 en de zomer van 1909 en deze wagen kende onmiddellijk een groot succes. De firma neemt uitbreiding en de ajusteringsafdeling moet ondergebracht worden aan de Corso Dante.

De nieuwe modellen volgden elkaar op : de *Dialfa,* een zes cylinder monobloc, dan de *Gamma* waarvan er meer dan 260 exemplaren werden gebouwd.

1911, VIA MONGINEVRO

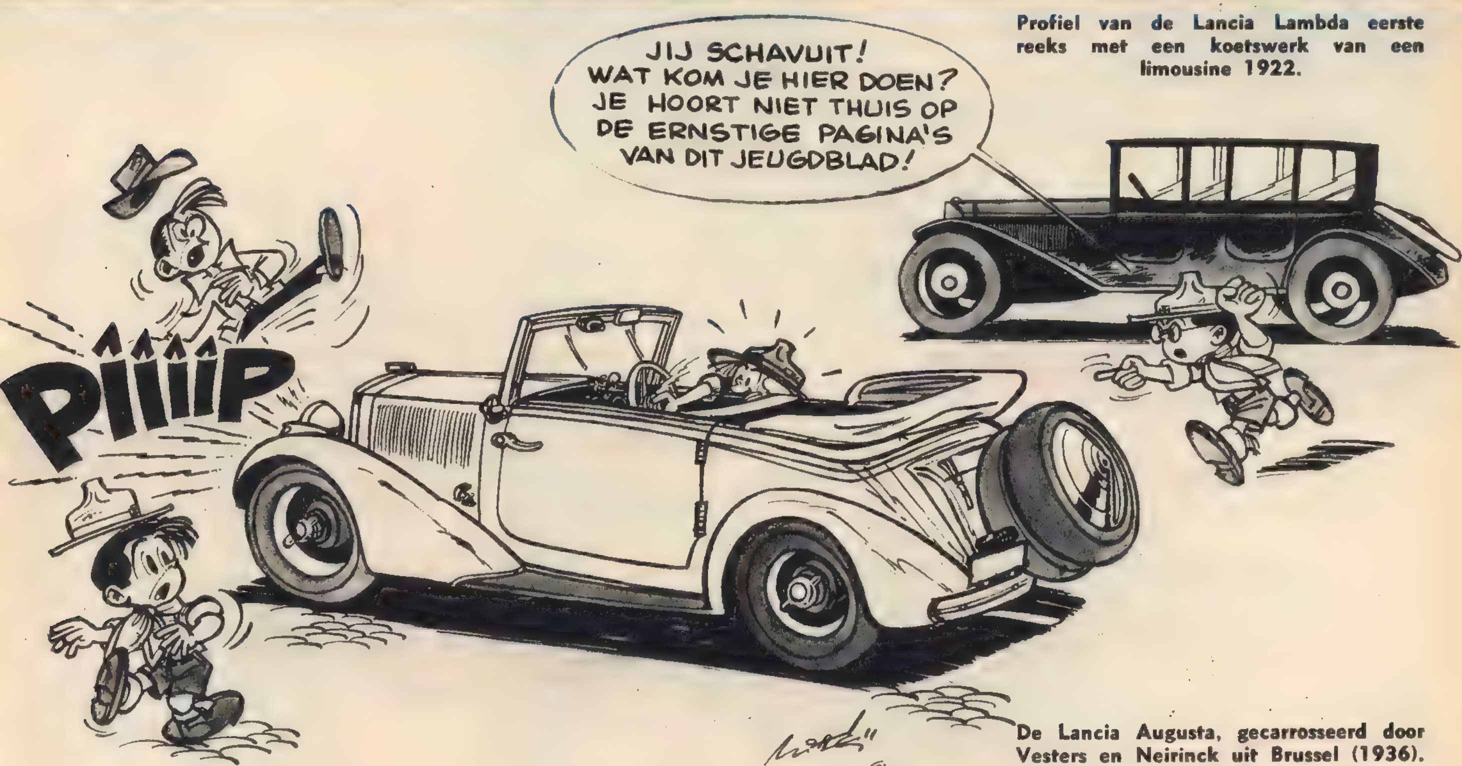
DE firma verhuist naar de via Monginevro en zal het nieuw gebouw pas verlaten in 1959 voor de via Vicenzo Lancia. De nieuwe modellen volgen elkaar op en men mag wel zeggen, dat haast ieder model een vooruitgang op technisch en mechanisch gebied betekende. In 1910 had Lancia reeds een prototype met twee onafhankelijke wielen vooraan.

In 1919 bouwden de constructeurs van Lancia een prachtig koetswerk uitgerust met een motor met twaalf cylinders in V van 20° uit een stuk gegoten en bevoorraad door een carburator. De ontsnapping gebeurt langs de binnenzijde van de V. De bougies zijn zeer makkelijk bereikbaar. Dit mooi stukje mechaniek kon een kracht van 150 PK ontwikkelen bij 2.800 omwindingen per minuut. Deze motor die ontworpen werd tijdens de oorlog, zou nooit in serie gebouwd worden, niet alleen omwille van de na-oorlogse stakingen maar ook omdat de plannen van de Lambda reeds getekend waren.

LANCIA LAMBDA = 20 JAAR VOORSPRONG

MET de *Lambda* verwierf de Lancia in 1922 een grote faam. Voor de eerste keer kwam er een open auto

naam die klinkt als een KLOK

Profiel van de Lancia Lambda eerste reeks met een koetswerk van een limousine 1922.

De Lancia Augusta, gecarrosseerd door Vesters en Neirinck uit Brussel (1936).

(torpedo) op de markt met een zelfdragend frame. Het zelfdragend geraamte van de Lambda wordt gevormd door twee zijschotten uit dieptrekplaten, feilloos opengewerkt om er de stijfheid van te verhogen en het gewicht te verminderen. Ze zijn onderling verbonden door tussenschotten wat hun weerstandskracht verhoogt. Vooraan zitten de elementen van de onafhankelijke ophanging, achteraan een bagagekoffer. Dit geheel zou de basis vormen van twee carrosserietypes : de verlaagde torpedo en een limousine met vier deuren. De wielbasis is 3,42, dat is 13 cm meer dan van een gewone Cadillac. De wagen schijnt bijzonder laag te liggen. Wij mogen niet vergeten dat die wagen de tijdgenoot was van de Ford T !

STEEDS EEN SMALLE V

DE motor van de Lambda had vier cylinders in V op 16 °. Men wilde een kort motorblok met een stevige krukas. De versnellingsbak staat een beetje afzijds, maar is gedragen door dezelfde wieg.

Tot in het jaar 1931 hebben negen reeksen Lambda's elkaar opgevolgd. De cylinderinhoud ging van 2,120 l tot 3,200 l. Een versnellingsbak met vier versnellingen kwam de versnellingsbak met drie versnellingen, van de originele versie, zeer spoedig vervangen.

1933 : DE AUGUSTA

IN 1933 zag de *Augusta,* een kleine berline met een zeer moderne en fraaie vorm, het levenslicht. Het was een nieuwe stap op weg naar de volmaking van de autotechniek. De Augusta werd een van de grootste successen van Lancia en werd zelfs gebouwd in Frankrijk, nl. te Bonneuil, onder de naam Belna.

De Augusta was een kleine berline met een frame uit één stuk, uitgerust met de Lancia-ophanging. De motor, een vier cylinder in V (steeds smal) van 1.194 cc, boring 70, slag 78. Hij werd gevoed door een carburator Zenith. De versnellingsbak was zeer puik.

Geheel in de Lancia traditie verkocht de firma afzonderlijke frames, die door om het even welke koetsenmaker konden bekleed worden. Mijn vader had er zo een gekocht die in het jaar 1936 gecarrosseerd werd door de firma Vesters en Neirinck, uit Brussel. Zij was uitgerust met Rudge-naven met spaken uit staaldraad. Deze sympathieke wagen heeft 483.000 km afgelegd tussen 1937 en 1952 en werd vernield in een ongeluk. Dat was heel jammer, want anders was die wagen vandaag een kostbaar museumstuk en geloof me, hij zou nog net als in zijn beste jaren kunnen rijden met een topsnelheid van meer dan 105 kilometer per uur !

Volgende week :
VAN DE APRILIA NAAR DE FLAVIA

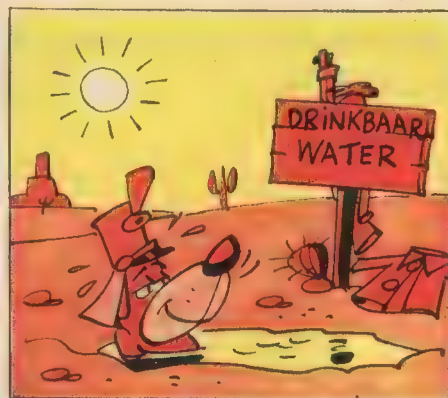
DE WRAAK VAN

Anthraciet is uit de gevangenis ontsnap

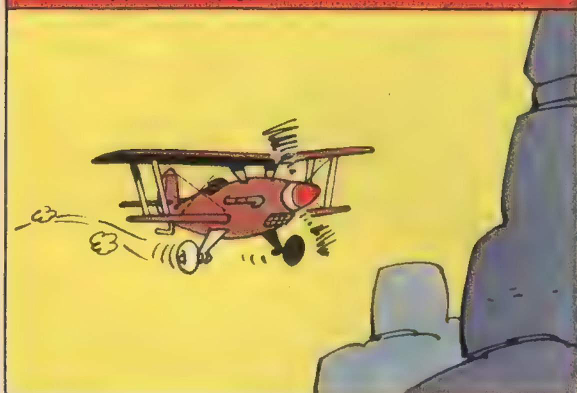
EEN WEEK IS VOORBIJ GEGAAN EN ANTHRACIET LOOPT NOG STEEDS OP VRIJE POTEN... ALLES WERD NOCHTANS IN HET WERK GESTELD OM HEM TE VANGEN. DE POLITIEWAGEN HEEFT EEN NIEUWE BATTERIJ GEKREGEN EN RIJDT DAG EN NACHT KRISKRAS DOOR DE WOESTIJN.

DE PUTTEN WORDEN MILITAIR BEWAAKT...

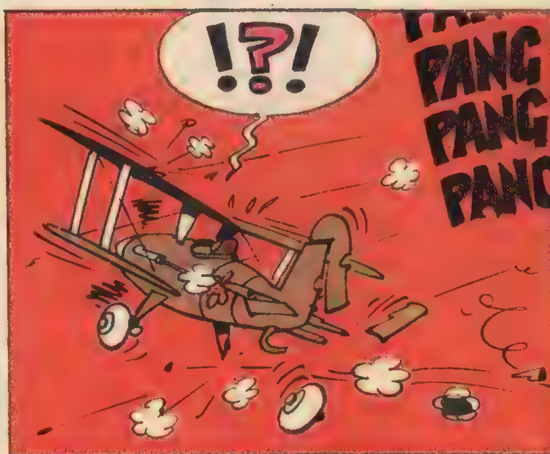
HET VLIEGTUIG VAN DE LUCHTMACHT NEMEN EVENEENS DEEL AAN DE OPZOEKINGEN...

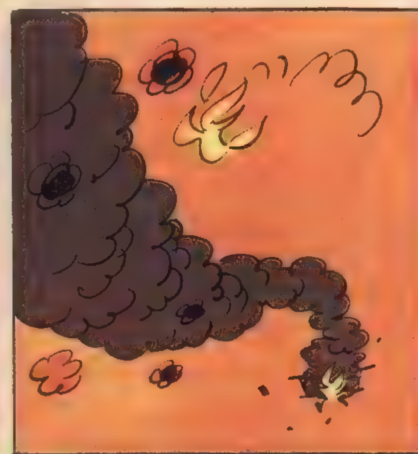

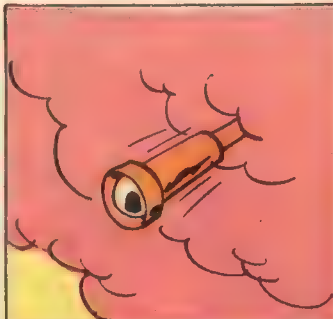

ANTHRACIET

DOOR R.MACHEROT

...n Notenschelp staat alles op stelten...

WORDT VOORTGEZET

Bert presenteert AL WAT

GEEN LAST VAN DUIZELIGHEID!

DE Franse luchtmacht beschikt over enkele knappe piloten die duikvluchten uitvoeren alsof het fietstochtjes gold. De « Patrouille de France » bestaat uit 12 jachtvliegtuigen Dassault van het type **Mystère IV A** die deel uitmaken van de Luchtmacht. De patrouille wordt beschouwd als een van de beste van Europa en houdt de eer van de Franse Luchtmacht hoog in alle grote luchtvaartmeetings. Sommige figuren worden slechts met vier toestellen uitgevoerd en op de foto zien we een staaltje van het meesterschap van de knappe piloten. Het kiekje werd genomen op 3.000 m boven het oefenveld van Dijon — waar de « Patrouille de France » haar basis heeft — op het ogenblik dat de vliegtuigen een opklimmende looping maken. Tijdens publieke meetings laten de toestellen een driekleurige rook uit wat het schouwspel nog aantrekkelijker maakt.

De **Mystère IV A** is geen nieuw toestel meer, maar het doet het toch nog. Het behoort tot hetzelfde type als de **Hunter** die door de Belgische Luchtmacht gebruikt wordt. In duikvlucht overschrijdt de **Mystère IV A** de snelheid van het geluid.

IETS VOOR HAASTIGE LUI!

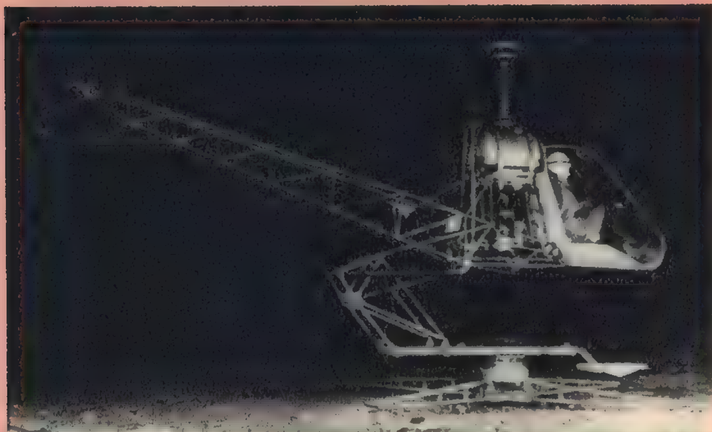
WE hebben je reeds verteld dat een Amerikaanse zakenman een jachtvliegtuig van het type **Mustang** gekocht heeft om zich vlugger te kunnen verplaatsen. Nou moet je dat ook weer niet zo buitengewoon vinden want de **Mustang** is een afdankertje uit de laatste wereldoorlog! De beroemde Engelse vliegconstructeur, de Havilland, die de **Mosquito, Vampire** en de **Comet** bouwde, heeft aangekondigd dat hij weldra een tweemotorig straalvliegtuig voor haastige lui op de markt zal brengen. Dat toestel zal de ronkende naam **Dragon Jet** dragen. Die naam werd reeds eerder toegekend aan een tweedekker van de Havilland en in werkelijkheid is de straaljager **Dragon Jet** een nieuwe uitgave van een reeds bestaand toestel.

In feite gaat het hier om een verkleinde kopie van de Franse **Caravelle,** het eerste vliegtuig met straalmotoren achteraan in de romp. De **Dragon Jet** zal veel liefhebbers krijgen, maar jammer genoeg zullen er niet veel lui zijn die dit toestel kunnen betalen!

Wanneer we vertellen dat het vliegtuig acht personen kan vervoeren tegen een snelheid van 800 kilometer per uur, dan weet je al genoeg!

Moderne versie van opa's schommelstoel

HELIKOPTERS zijn erg onhandelbare dingen en er loopt heel wat water naar de zee, alvorens een piloot zo'n stalen vlinder kan besturen zonder gevaar voor ongewenste duikvluchten! De Duitse firma Bolköw heeft er iets op gevonden en maakt nu verschillende helikoptermodellen om te leren vliegen. In het eerste stadium stapt de piloot in een soort stalen schommelstoel. Het toestel kan op zichzelf draaien, enkele meters van de grond opstijgen en weer dalen, zodat de piloot alle bewerkingen van het eigenlijke besturen kan leren. De cockpit lijkt precies op die van een echte helikopter, zodat de piloot vertrouwd geraakt met alle boordinstrumenten.

Het toestel dat we hier te zien krijgen behoort tot het eerste stadium, maar een ander is uitgerust met vlotters om op het water te leren dalen en opstijgen. In het derde stadium beschikt de piloot over een kleine helikopter, die op de vorige lijkt maar vrij kan vliegen.

t een luchtvaartkroniek

HOOG VLIEGT !

EEN OPKLAP... VLIEGTUIG !

OCH, dat is toch niets nieuws meer, zal je zeggen ! Alle toestellen die op vliegdekschepen gebruikt worden hebben opklapbare vleugels, zodat ze minder plaats in beslag nemen. Ja, ja... opklapbare vleugels, maar heb je al een vliegtuig met een opklapbare romp gezien ? En dan nog wel van een vliegtuig dat meer dan 93 ton weegt !

De *Canadair 44* beschikt over dit laatste snufje. Je zal echter wel begrijpen dat dit vliegtuig niet bestemd is om op vliegdekschepen te parkeren. Waarom heeft hij dan een opklapbare romp zal je vragen ? De ingenieurs konden geen ruimere deur bedenken, die handiger was voor het laden en lossen. Je moest er maar opkomen !

De romp van de *Canadair 44* is een lange tunnel zonder patrijspoorten, die speciaal ontworpen werd voor het vervoer van een 20 ton wegende vracht. De vier turbines van 5730 PK zorgen voor een kruissnelheid van 460 km per uur over een afstand van 6.440 km zonder tussenlanding.

De *Canadair 44* werd in dienst genomen door verschillende Amerikaanse firma's, zodat het luchtvervoer over de Atlantische Oceaan aanzienlijk goedkoper zal worden.

EEN MOOIE BESTELLING !

DE vliegtuigconstructeur Lockheed heeft een bestelling van 50 miljard geboekt ! De bestelling kwam van het Amerikaans gouvernement en heeft betrekking op 100 vliegtuigen, die nog maar alleen op papier gepland zijn. Het toestel zal waarschijnlijk **Super Hercules** gedoopt worden en is een straalcargo van het type C-141.

MATS is de verkorting die gebruikt wordt om het Amerikaans transportleger van goederen en passagiers aan te duiden. In geval van oorlog moeten die diensten zorgen, dat manschappen en materiaal in een minimum van tijd van het ene punt naar het andere kunnen vervoerd worden. Het is echter reeds een hele poos geleden sinds het transportleger nog een nieuwe uitrusting ontving. De toestellen die op het ogenblik in gebruik zijn, zijn niet vlug genoeg meer en kunnen ook geen voldoende materiaal vervoeren. President Kennedy heeft een bestelling van een vloot van 100 Lockheed C-141-toestellen ondertekend, die dank zij de speciale bouw van de vier straalmotoren vlug en ver kunnen vliegen. De transportvliegtuigen zullen pas binnen drie of vier jaar in gebruik worden genomen en zullen over de Atlantische Oceaan vliegen tegen een snelheid van 800 tot 900 km per uur met 30 ton vracht aan boord. Het toestel is ook voor burgerlijke doeleinden geschikt en wordt misschien later de opvolger van de **Canadair 44.**

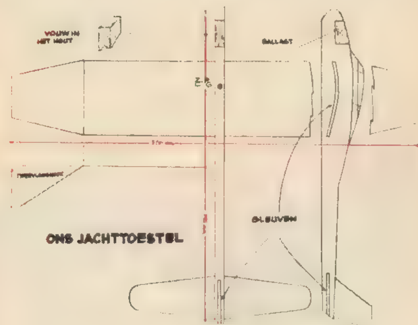
Om zelf te bouwen

JAGERS

Vandaag bouwen we samen twee kleine zweefvliegtuigen waarbij je de techniek van het juiste afstellen, die we reeds besproken hebben, kan te pas brengen.

WE doen dus weer een stapje verder in de wereld van de aeronautische modelbouwkunde. We zullen nog een heleboel dingen samen moeten bespreken vooraleer je de techniek van het zweefvliegtuigbouwen meester zal zijn. De zweefvliegtuigbouwkunde bestaat een halve eeuw, want vijftig jaar geleden stichtten de Engelsen de eerste club van aeronautische modelbouwkunde. Je kan dus wel denken dat de modelbouwkunde al een hele evolutie achter de rug heeft.

Het eerste stadium in die ontwikkeling was de ontdekking van het balsa, dat nog maar sinds 25 jaar bekend is. Wij overkoepelen die eerste periode van 25 jaar en bouwen onze JAGERS meteen in balsa. Het model werd ontworpen door een jongen van 13 jaar die dol is op knutselen en in één uur graag dingen maakt, waar hij naderhand urenlang pret aan kan beleven.

Vermits we ditmaal ons zweefvliegtuig helemaal uit balsa bouwen, zal het veel steviger zijn dan het model dat we vorige maal maakten. De vleugels van het model in balsa zullen niet zo vlug beschadigd worden. We geven jullie tevens een tip die het vleugelprofiel beter dragend maakt, zodat je betere resultaten met je zweefvliegtuig kan bereiken.

We verklaren eerst enkele vaktermen :

Vleugelprofiel : Dit is de vorm van de vleugels. Je kan de vleugels langs voren, langs onder, of langs de zijkant bekijken. De doorsnede van de vleugel, langs de zijkant, bekeken noemen we het vleugelprofiel.

Dragend : betekent dat het vleugelprofiel op de lucht rust. Wanneer het vleugelprofiel goed op de lucht rust, zeggen we dat het toestel goed dragend is. Het zweefvliegtuig zal dan beter en verder vliegen. Nu bouwen we onze Jagers.

Romp : Snijd eerst de omtrek van de romp uit in een balsaplankje van 5 à 6 mm dik. Maak er dan de gleuven in waar de vleugels de stabielmaker en de kielvlakken in moeten gegleden worden. De gleuf voor de vleugels is licht gebogen en dank zij dit profiel beter dragend. De andere gleuven zijn recht.

Vleugels : Knip de vleugels uit een stukje balsa van 1,5 mm dik.

Nu zijn alle onderdelen klaar en moet je kijken of ze allemaal goed in elkaar passen. Strijk wat lijm op de aangeduide punten en laat alles goed drogen. Strijk nu weer wat lijm op de verschillende punten en zet je toestel in elkaar. We bevelen het lijmen in twee maal aan, omdat dan alles veel steviger in elkaar blijft zitten.

Nu maken we de vleugels tweevlakshoekig, door een lijn met een scherpe punt op het hout te trekken en de vleugel op die lijn te breken, door hem te plooien. Strijk wat lijm boven en onder de vouw.

Nu moeten we ons toestel afstellen door gewicht toe te voegen, zodat het zwaartepunt samenvalt met het punt dat op de tekening aangeduid is. Wanneer je ledige tubes openknipt en plat strijkt, kan je de loden platen gebruiken als gewicht dat je vooraan de romp toevoegt.

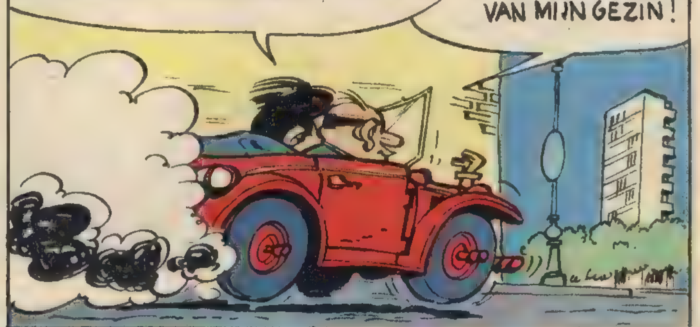
TON en TINNEKE

EEN OCCASIEWAGENTJE

door Attanasio

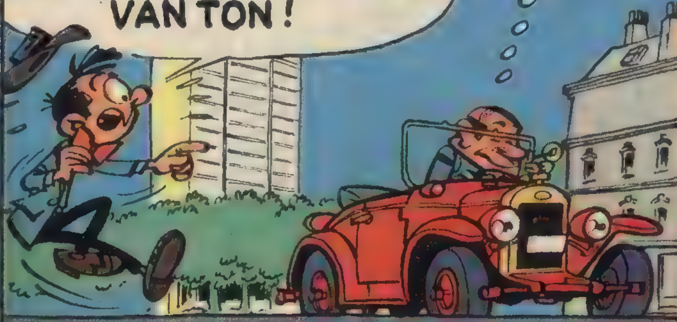

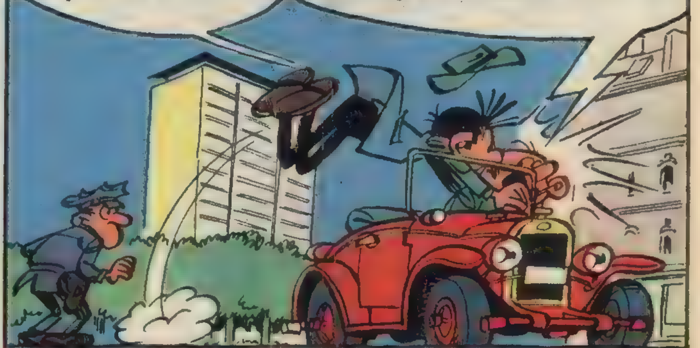

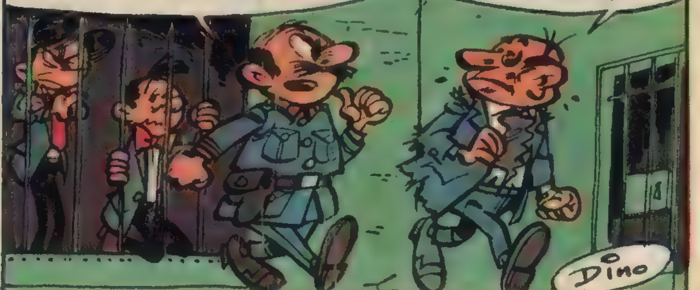

Uit het dagboek van Hans :

HET ONEINDIG...

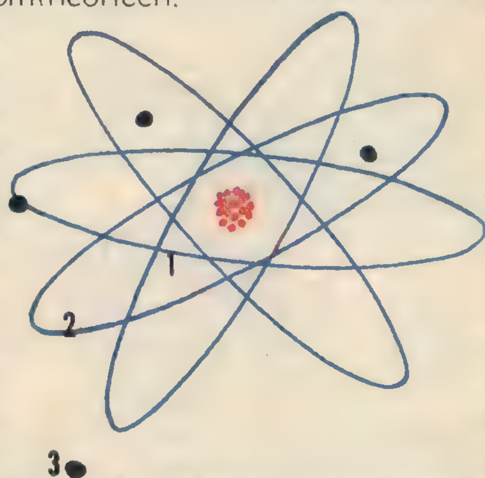

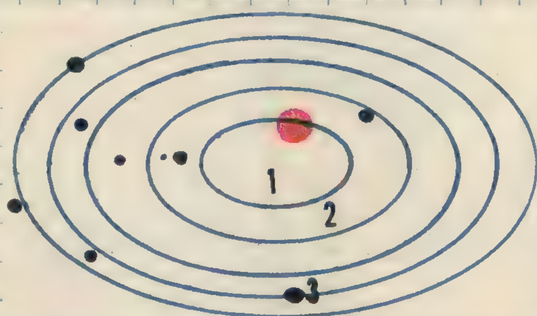
IN de XIXe eeuw ging de scheikunde met reuzenstappen vooruit en de eerste experimenten inzake kernenergie zijn eng verbonden aan de vooruitgang van de scheikunde. Men stelt vast dat alle stoffen geen elementen zijn, vermits men sommige in twee of in een zeker aantal verschillende materialen kan splitsen. Een voorbeeld : het doodgewone keukenzout bestaat uit een metaal, het natrium, en een gas, het chloorwaterstof. Men begon nu met de studie van de structuur van de kleinste scheikundige eenheden, d.w.z. van de molecule of het kristal. In 1811 lei Avogadro de eerste grondslagen van de atoomtheorieën.

WAARUIT BESTAAT HET ATOOM ?

1. een kern
2. een lege ruimte
3. electronen-lagen

Men mag zeggen dat een materie of een stof is samengesteld uit atomen zoals men zegt dat een muur is samengesteld uit bakstenen.

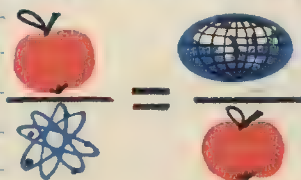

Men vergelijkt het oneindig kleine met het oneindig grote : het atoom met de kosmos.

1. de kern met de zon
2. de lege ruimte met de lege ruimte
3. de electronen met de planeten

Jozef Loschmidt verklaarde in 1865 dat de diameter van een atoom 1/1.000.000e van een millimeter bedraagt. Hij was niet ver van de werkelijkheid. Inderdaad, indien wij de diameter van een licht atoom nemen en vermenigvuldigen met 100.000.000, dan hebben we de diameter van een appel van 13 cm. Indien we die 13 cm vermenigvuldigen met 100.000.000, dan verkrijgen we de diamater van de aardbol.

IN EEN DRUPPEL WATER ZITTEN ER MILJARDEN ATOMEN ! In een milligram ijzer, dat is kleiner dan de kop van een speld, zijn er meer dan 10 triljoen, d.w.z. het cijfer 1 gevolgd van negentien nullen (10.000.000.000.000.000.000). De man die er tien per seconde zou kunnen tellen, zou 3 biljoen jaar nodig hebben om ze allemaal te tellen. Indien men het aantal atomen eerlijk zou verdelen tussen alle bewoners van onze planeet, dan zou ieder van ons er drie miljard krijgen.

HET ATOMIUM stelt een scheikundige eenheid voor : een ijzerkristal, 165.000.000 maal vergroot. De negen sferen zijn de negen ijzeratomen. Een op iedere hoek en een in het centrum. Indien wij nu de kern in het atoom willen voorstellen, dan kan het volstaan de kop van een speld met een doormeter van ongeveer 1,8 mm in het centrum van een van de sferen te houden. Rond de kern de lege ruimte en aan de buitenkant graviteren de electronen in hun baan.

* * *

Onze opvatting van de materie of van de stof houdt dus geen steek meer. Alles is in beweging, alles draait, alles graviteert tegen fantastische snelheden, snelheden die gelijk zijn aan die van het zonnelicht : 300.000 km per seconde.

JIMMY TORRENT JARI in DE LAATSTE

Jimmy leidt de Europese equipe die moet spelen tegen de Australiërs...

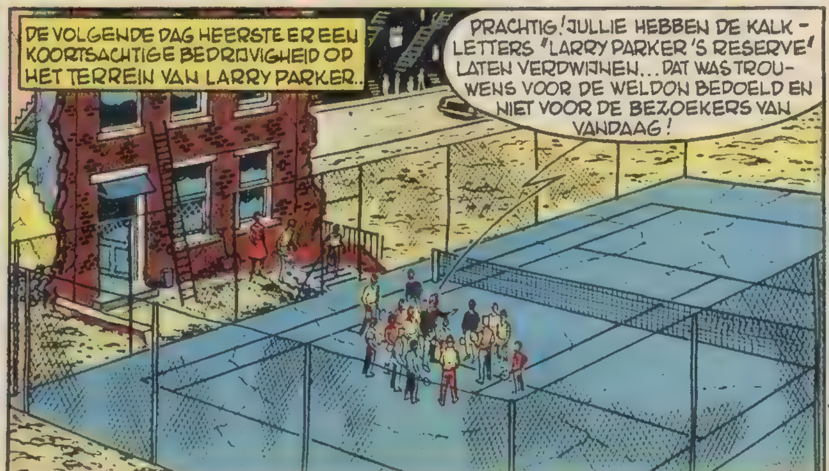

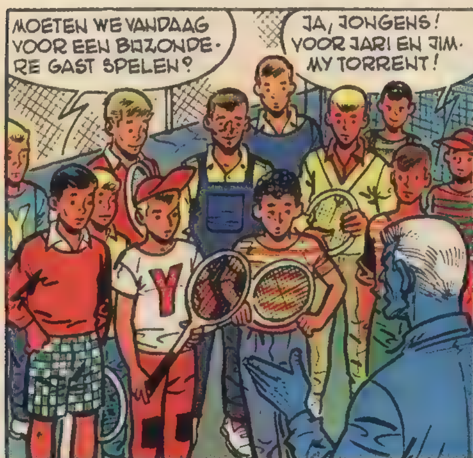

KANS van Larry PARKER door RAYMOND REDING

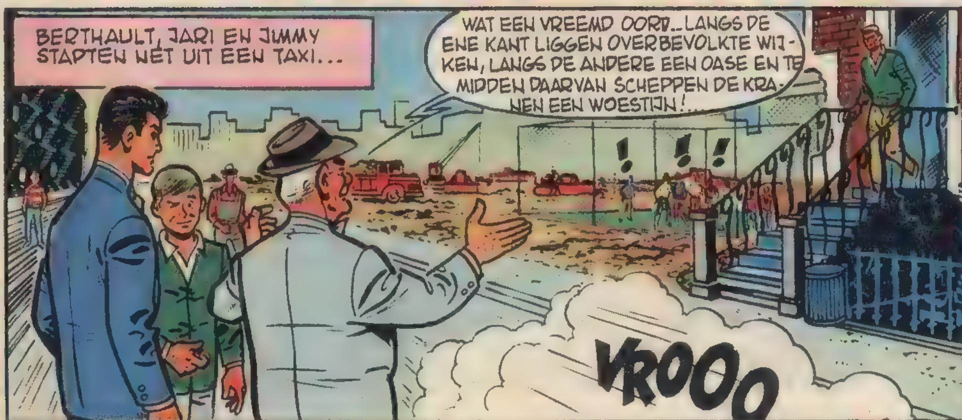
hun New Yorks hotel zien onze vrienden een oude bekende weer...

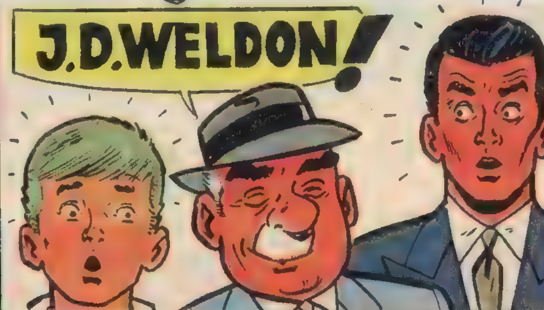

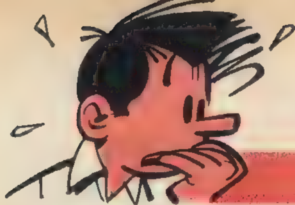

WORDT VOORTGEZET

DE MILJOE

Onze vrienden hebben de schat van Groenbaard gevonden

INDERDAAD! HET IS 1 JULI EN DE WEDDENSCHAP IS GEWONNEN... IK HEB GEWONNEN...

BY JOVE! OP TIEN MINUTEN NA VERSLAGEN WORDEN...

O? NEEF TIMOTHY! TANTE AGATHA!! WAT DOEN JULLIE HIER?

WIJ KOMEN ONZE ERFENIS IN ONTVANGST NEMEN, LIEVE NEEF!

VERDRAAID! IK HAD EERDER MOETEN BEGRIJPEN DAT JULLIE ACHTER DIT DUIVELS PLAN ZATEN!

HIER IS HET DOCUMENT DAT JE ONDERTEKEND HEBT, MR. MAC HARON...

JE HAD DRIE WEKEN OM OPNIEUW FORTUIN TE MAKEN! JE BENT ER NIET IN GESLAAGD! AL JE RIJKDOMMEN BEHOREN NU TOE AAN JE ERFGENAMEN!

WE ZIJN SCHATRIJK, TIMOTHY!

IK HEB HAAST ZIN OM JE TE OMHELZEN, NEEF ARCHIBALD...

IK ZAL JE OOK OMHELZEN, TIMOTHY, EN ZELFS ZO STEVIG DAT JE NAAR LUCHT HAPT!

O.K! JULLIE HEBBEN GEWONNEN! MAAR VERDWIJN NU...

JE BENT OOK NOG RIJK, MR. ARCHIBALD! DIE KOFFER BEVAT VOOR MILJOENENEN DOLLARS JUWELEN...

HEU... HEU...

WAAR WACHT JE NOG OP, AGATHA? MAAK DAT JE WEG KOMT!

IK GA AL... NEEM DIE KOFFER OP JE RUG TIMOTHY!

NEEN, ZO NIET! DIE KOFFER IS VAN MR. ARCHIBALD!

HET SPIJT ME, MAAR OP HET DOCUMENT STAAT DAT **ALLE** RIJKDOMMEN NAAR DE ERFGENAMEN VAN MR. MAC HARON GAAN, WANNEER HIJ DE WEDDENSCHAP VERLOOR, DUS...

NENDANS

DOOR
E. AIDANS
SCENARIO:
A. DUCHATEAU

...Heeft Archibald.. zijn weddenschap daarmee gewonnen ?

IN HET OERWOUD EN
NIEUW

HET is nu honderdnegentig jaar geleden dat de Engelse ontdekkingsreiziger Cook aan de monding van een rivier van Zuid - Nieuw Nelands Guinea aan wal ging. Hij werd aangevallen door mensen die uit het woud kwamen, hij moest hals over kop opnieuw inschepen en op het strand twintig leden van de bemanning achterlaten. Welk lot hen beschoren was kan men wel raden, het is meer dan waarschijnlijk dat zij werden opgepeuzeld. In zijn verhaal over de Frans-Hollandse expeditie in Nieuw-Guinea, waarover we vorige week reeds een en ander vertelden, zegt Tony Saulnier dat de Papoea's die op deze kuststrook wonen geen kannibalen meer zijn. Maar er zijn nog altijd koppensnellers. Je moet weten dat een jongen niet als volwassen of als een man wordt aanzien, wanneer hij niet ten minste één hoofd heeft geveld !

Nadat zij de zuidkust hadden geëxploreerd, gingen Pierre-Dominique Gaisseau en zijn vrienden naar het noorden toe. Zij wilden immers Nieuw Guinea van Zuid naar Noord doorkruisen. Alleen Jean Bordes-Pagès ging niet mee, hij moest weer naar Nederland want hij zou zich speciaal bezighouden met het parachuteren van levensmiddelen en hij zou opnamen vanuit de lucht maken.

Met 61 dragers, allen Papoea's, John Sneep, een Nederlandse politie-officier, en zes inlandse police-boys begon dan het avontuur voor de expeditie. Zij wilde een land verkennen waar alles haar vijandig gezind was, de natuur en de mensen. Hoe zouden de volksstammen die in het oerwoud wonen en nog nooit een blanke hadden gezien reageren ? Men had deze stammen s l e c h t s opgemerkt vanuit vliegtuigen, men wist er dus haast niets over, maar het was geen geheim meer dat zij nog leefden zoals in het voorhistorisch tijdvak.

Het boeiend maar ook zeer gevaarlijk avontuur zou, naar de berekening van de ontdekkingsreizigers zelf, anderhalve maand duren. In werkelijkheid duurde het vier maanden. Vier maanden gedurende dewelke de expeditie voortdurend moest vechten tegen de weelderige en verstikkende plantengroei, tegen de talrijke insecten en de ontzettende vochtigheid die je ijskoud maakt, die je totaal ontmoedigt en die alles verrot. Indien ze bij het vertrek geweten hadden met welke moei-

Lees verder op pagina 28

1. Het laatste dorp alvorens zij de bergen in het centrum van Nieuw Guinea zouden bestijgen. De Pygmeeën-Papoea's waren vredelievend en vriendelijk zo lang de blanken maar niet trachtten binnen te dringen in hun ronde hutten met een dak uit palmbladeren.

2. Een kralensnoer rond het hoofd en de hals, een been doorheen de neus en rode verf rond de ogen, zo vindt de Papoea uit de bergen dat hij elegant is. Hij heeft zich door een van de dragers laten scheren, hij wil een goed figuur maken als de blanke bezoekers komen !

3. De « familiefoto » van de expeditie. Vooraan zittend : Hervé de Maigret met zijn radio, Tony Saulnier met zijn fototoestel, Gerard Delloye die voor de geluidsopnamen zorgt, Pierre-Dominique Gaisseau, de chef, en achteraan Gilbert Sarthre, chef-operateur, Jean Bordes-Pagès, cameraman, en de Hollandse officier.

4. Op een vlot gemaakt uit inlandse prauwen begon de expeditie haar tocht door de rimboe van Nieuw Guinea.

BIJ DE PAPOEA'S VAN GUINEA

De Avonturen van

De bandieten hebben het plan van Ben Barry hopelo

BEN BARRY

DOOR GERALD FORTON

...in de war gestuurd. Ze zijn met de buit gaan lopen...

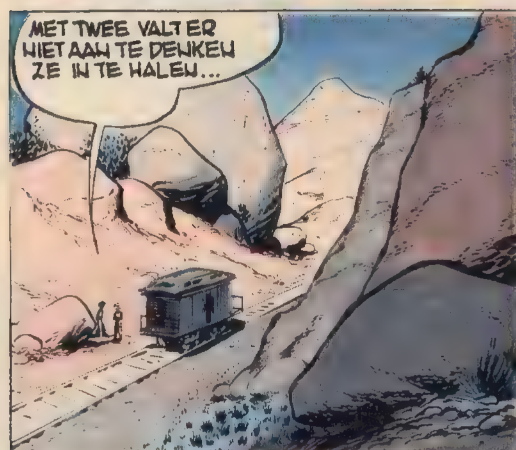

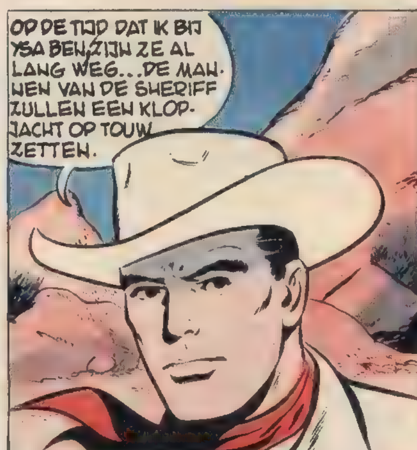

WORDT VOORTGEZET

NIE
GUI

lijkheden zij zouden moeten hebben worstelen, zouden ze nooit vertrokken zijn...

Ze begonnen hun tocht naar het noorden op vlotten over brede rivieren die hun weg hadden gebaand doorheen het tropenwoud. De plantengroei is er zo dicht en zo rijk, dat de ontdekkingsreizigers iedere avond een stukje van enkele tientallen vierkante meter met bijl en machete moesten ontbossen alvorens zij hun kamp konden opslaan.

Van bij het begin moesten zij worstelen tegen de insecten, kleverige vliegen die bij duizenden neerstreken op de huid, spinnen en muggen die een buitenkansje kregen : 73 weerloze mensen ! En dan was er de nachtmerrie van de krokodillen die zeer talrijk zijn in de stromen en rivieren van Nieuw Guinea. En er waren de Papoea's die de expeditie vanuit de verte bespiedden. Gelukkig waren er ook de bontgekleurde prachtige papegaaien, de duiven en de vledermuizen die als groot zwart fruit aan de bomen hangen. Bovendien prachtige bloemen, soms reusachtig groot. De expeditie vond bloemen waarvan de bladeren hard waren als plaatijzer !

Ze wisten toen nog niet dat ze nog in het paradijs waren in vergelijking met hetgeen hen nog te wachten stond. De stromen werden kolkende bergrivieren, het was niet meer mogelijk er op te varen. De expeditie moest dus haar vlotten achterlaten en te voet verder trekken. Iedere drager moest 20 à 30 kg materiaal en levensmiddelen sjouwen. De vochtigheid werd een nachtmerrie en het regende zeer vaak. Geen zachte koele regen, maar telkens een zondvloed die alles onderspoelde. Er kwam gebrek aan eten en het voedsel kon niet geparachuteerd worden omdat de plaats ongeschikt was. De rantsoenen moesten dus verminderd worden...

Op dit tijdstip kwamen zij in het heu-

5

5. Een dikke boom wordt omgehakt en dwars over de wilde bergstroom gelegd. Over die stam kan men vlug de andere oever bereiken. Er wordt een liaan gespannen waaraan men zich kan vasthouden.

6. Op de achtergrond zie je drie prachtige houten schilden die zo juist door Asmatkrijgers gedecoreerd werden. Op de grond zie je loten van de sago, een boom waarvan het merg en de jonge loten gegeten worden.

7. Er is weinig voedsel voorhanden in het oerwoud. Op een avond konden we echter een paar vledermuizen neerschieten en ontdekten we bovendien twee dozijn schildpadeieren. Daarmee waren we gered !

8. Een Papoea uit de bergen met zijn stenen bijl. Rond het hoofd een touwtje. Daaraan maakt hij de lasten vast die hij op de rug draagt.

9. Levensmiddelen werden afgeworpen en ook medicijnen. Zonder deze hulp zouden de 73 mannen in het oerwoud zijn omgekomen.

6

7

UW
NEA

Vervolg van pag. 25

velachtige gebied en de opmars werd nog trager en moeilijker. En dan kwamen ook de Papoea's. Ze waren helemaal niet vijandig gezind behalve dan wanneer men hun dorpen wilde naderen. De kleine mensen, de ogen met rode verf omringd, gingen met de boog in de hand zeer vastberaden op de weg staan die naar hun kleine ronde hutten leidde. Ze lieten niemand door. Met lange palabers en met enkele geschenken trachtten de leden van de expeditie de Papoea's te vermurwen want de blanken hadden zo graag een kijkje genomen in een Papoeahut. Maar daar kwam niets van in huis ! De dragers en de police-boys konden de Papoea's uit het oerwoud slechts zeer moeilijk verstaan en dit was een reden te meer om niet aan te dringen.

« Het regent, het regent nog altijd ! In deze expeditie, aldus schreef Tony Saulnier, is alles zeer eenvoudig geworden. Onze problemen zijn herleid tot het essentiële : waar en hoe zet ik mijn voet om niet te slippen, hoe zullen we ons deze nacht installeren om niet druipnat te zijn en wat zullen we morgen eten ?

» Het drinkbaar water wordt schaars. We moeten het vochtig mos uitdrukken en met dit water de weinige rijst koken die we nog hebben. We bereiken eindelijk de Davidberg, 1840 m hoog. De dragers zijn uitgeput en lijden aan dysenterie. Op 28 november krijgen we eindelijk de eerste levensmiddelen uit de lucht. Enkele dagen een waar festijn : vers vlees, biscuits, confituur, bier... »

IN DE BERGEN

De Papoea's die in de bergen wonen zijn klein en mager. Ze wegen nauwelijks 40 kg. Velen hebben een kropgezwel en etterende wonden. Ze schijnen echter vredelievender van aard dan de kustbewoners, ze leven nog zoals in het Steentijdperk en zij hebben het schild nog niet uitgevonden. Daarentegen echter kunnen zij vee kweken en het land bewerken. Zij kweken wilde varkens en in hun tuinen groeien zoete aardappelen en rietsuiker. Ze maken vuur door een liaan op een stukje hout te wrijven en zij roken opgerolde tabaksblaren.

De expeditie trachtte zoveel mogelijk de smalle wegen te volgen die de Papoea's hebben gebaand als zij op jacht gaan. Maar toch was het zeer moeilijk. Hoe hoger ze kwam, hoe kouder het werd. De dragers waren daartegen niet bestand, zij waren totaal ontmoedigd, uitgeput en ziek. Soms gleden zij tot aan de lenden weg in de modder. Een van hen stierf van uitputting. Twee andere dragers stierven een paar weken later, tot grote wanhoop van de organisatoren van de expeditie. Eindelijk zijn ze dan op de kruin van een berg, op een hoogte van 3.500 m. De afdaling kon beginnen en gelukkig kwam er weer een vliegtuig om levensmiddelen af te werpen. De expeditie kon Kerstmis vieren. Het was geen blijde Kerstmis, want iedereen was doodmoe, ziek of had koorts.

Op de berg was het koud, maar hadden de blanken minder last van de insecten. Al naar gelang de afdaling vorderde, werden de insecten talrijker en agressiever. Wolken vliegen, muggen en wespen, dikke harige spinnen en om de kroon op het werk te zetten, schorpioenen en slangen. Iedereen was doodmoe en ontmoedigd maar er van overtuigd dat ze voort moesten ; ze konden trouwens niet meer omkeren ! De colonne dragers strekte zich uit over vele kilometers. Men moest hen voortdurend bewaken, men moest de drager die van uitputting was neergevallen weer oprapen en bij de troep brengen.

En op een nacht werd het kamp aangevallen door reusachtige mieren, mieren die drie centimer lang zijn en die tot bloedens toe bijten. Gelukkig waren ze te groot om doorheen de muskietennetten te dringen en met enkele stralen Flytox kon men hun offensief tot staan brengen. Dat was slechts een avontuur te midden van de vele andere. Op zekere dag zette Pierre-Dominique Gaisseau doodgewoon zijn voet op een reusachtige slang die hij niet gezien had...

En dan waren er de tochten door de moerassen die wemelen van bloedzuigers die zich met tientallen, ja met honderdtallen aan je benen vastzuigen. Het enige wat men doen kan is hen verbranden met een sigaret.

Eindelijk kwam de expeditie dan aan de Idenburgrivier en daarmee was ze dan weer in de vlakte en bijna aan het einde van het groot avontuur. Het was hoogtijd, want de menselijke weerstandskracht heeft grenzen. Een watervliegtuig kwam de zieke leden oppikken ; vier van de zes blanken en een aantal dragers.

Tony Saulnier heeft me bekend dat het zes maanden duurde vooraleer hij zich weer aan het normale leven had aangepast. Toch zou hij weer opnieuw naar ginder willen. Onze beschaafde wereld zegt hem niets meer !

Hij besluit zijn boek met deze woorden : *« Waar gaan we naartoe na deze expeditie ? Er zullen op de wereld dan nog alleen maar details te ontdekken zijn... »*

De teksten werden overgenomen uit het boek van Tony Saulnier « Bij de Papoea's, de Koppensnellers — 167 Dagen in het voorhistorisch tijdperk ».

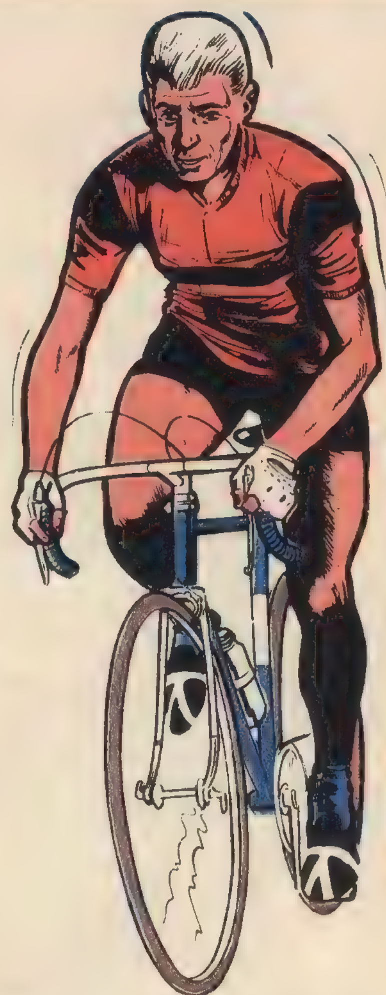
Pierre-Dominique Gaisseau maakte van de tocht een film die de titel kreeg « Le Ciel et la Boue », de hemel en de modder.

8

9

DE RONDE ZIT ER WEER HAAST OP !

BINNEN enkele dagen kennen we de naam van de overwinnaar van de Ronde van Frankrijk 1961. Wij zijn nog steeds niet over de teleurstelling heen dat de Belgische renner Rik Van Looy niet van de partij was.

We moesten voortdurend aan hem denken, want wij zijn er van overtuigd dat hij ons gedurende de Ronde 1961 veel spannende momenten zou hebben laten beleven.

Wanneer je een ganse maand in koortsachtige opwinding de Ronde volgt, dan denk je onvermijdelijk aan een heleboel dingen. Ik zat steeds met de herinnering aan het hachelijk avontuur van een van mijn collega's in mijn hoofd, dat ik jullie toch even moet vertellen.

BELLINE HAD HET VOORSPELD

Een grote Franse krant had aan een soort helderziende, een zekere Belline, gevraagd of hij een artikel wou wijden aan het verloop van de Ronde. Hij moest in feite trachten te raden wie de overwinnaar zou worden ! De helderziende ging voor zijn kristallen bol zitten, scherpte zijn ganzeveer en schreef ondermeer dat een radioreporter een erg autoongeluk zou overkomen. Wij zijn niet bijgelovig maar toch sloeg die voorspelling bij ons in als een donderslag. Ik behoorde in die tijd nog tot de groentjes en ik voelde de bedreiging als een zwaard van Damocles boven mijn hoofd hangen ! Ik had nog maar weinig ervaring en dacht dat zo iemand een blunder moest slaan, ik beslist aan de beurt zou komen ! Enkele andere jonge reporters dachten precies hetzelfde, maar onder elkaar hielden we de kop op en lieten niets merken !

TOEN GEBEURDE HET...

Toen we in de afdaling van de Aubisque waren hoorden we plotseling de opgewonden stem van de radioreporter die aankondigde :

— Hallo, hallo, de radio-wagen van de reporter Jean Quittard is over de kop geslagen. Jean Quittard is ernstig gewond. De dokter van de Ronde wordt dringend gevraagd !

We hadden enkele ogenblikken nodig om over onze eerste verbijstering heen te komen, en toen reden we in volle vaart naar de plaats waar het ongeluk gebeurd was.

De afdaling van de Aubisque is gevaarlijk, maar op de plaats van het onheil wordt de weg juist normaal. Ik weet niet meer hoe het allemaal gebeurde, maar ik herinner we nog goed dat Jean Quittard zieltogend onder zijn omgekantelde jeep lag en dat het een tijdje duurde vooraleer we er hem onderuit kregen. De arts oordeelde dat zijn toestand ernstig was en dat Quittard onmiddellijk naar het ziekenhuis moest overgebracht worden. In het ziekenhuis van Pau moesten we een hele nacht wachten tot de chirurgen zich over de toestand van onze collega konden uitspreken. Alle gevaar was toen nog niet geweken maar gelukkig is Jean Quittard nu weer kerngezond, en je kan hem tijdens de Ronde op het scherm van je televisietoestel zien.

Reporter zijn is niet altijd een pretje want een andere collega, Alex Virot, had minder geluk.

Belline heeft geen voorspellingen over de Ronde meer willen schrijven, want het ongeluk van de Aubisque had hem té zeer getroffen ! Hij verklapt zijn geheimen niet meer en dat is maar goed ook !

DE GESCHIEDENIS VAN DE WERELD

TEKENINGEN : L. EN F. FUNCKEN

TEKST DOOR J. SCHOONJANS

NAAR PARIJS !

REEDS voor het jaar 1914 had de Duitse maarschalk von Schlieffen het plan van de operaties opgesteld. Duitsland zou een bliksemoorlog voeren tegen Frankrijk en nadien het Russisch leger vernietigen. De bliksemsnelle opmars naar Parijs was gebroken door de heldhaftige weerstand van het kleine Belgische leger. Nu was echter de weg vrij en duizenden Duitsers rukten doorheen België op. Het was een vloedgolf. Zij werden voorafgegaan door verkenners te paard, ulanen of huzaren...

DE SLAG AAN DE MARNE

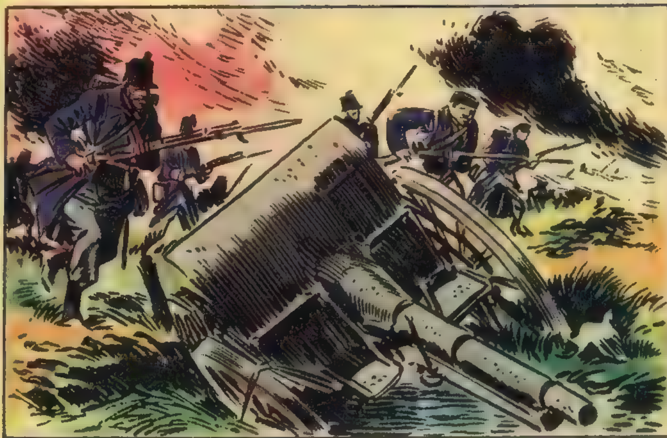
HET was de grootste veldslag uit de geschiedenis. Hij duurde acht dagen en strekte zich uit over het gebied gevormd door de Moezel, de Menthe, de Marne, en de Ourcq. Enkele Franse bevelhebbers onderscheidden zich : Sarrail, Langle de Carry, Frauchet d'Espéray, Castelnau, Foch, Maunoury, Galliéni. De commandant van Parijs had alle taxi's van de hoofdstad opgeëist. Maarschalk Foch vocht dapper met zijn Engels expeditiecorps. Von Klück had een lege ruimte gelaten tussen zijn leger en dit van von Bülow en generaal Maunoury wierp zich in deze bres. De Duitsers moesten wijken.

GLORIA ! VICTORIA !

DE Duitsers marcheerden en zongen militaire marchen zoals **Die Wacht am Rhein** en ook **Gloria ! Victoria !** Het oprukkend leger stond onder het bevel van von Klück en von Bülow. Von Moltke was de opperbevelhebber. Alle Duitse regimenten rukten op in de richting van Parijs. Zij gingen voorbij Laon, Compiègne, Noyon, Seulis, Chantilly en zij bereikten de Marne op 4 september.

DE NEDERLAAG

EN de Duitsers moesten vele kilometers achteruit. Pas op de Aisne bleven zij staan. Het was een gevoelige nederlaag voor von Moltke. Het kleine Belgische leger hield intussen nog stand in de vesting van Antwerpen, waagde af en toe een uitval en gaf aldus drie Duitse legereenheden de handen vol. Onnodig te vertellen dat die legereenheden op de Marne dringend nodig waren...

JOFFRE

JOFFRE, de Franse opperbevelhebber, verklaarde op 4 september aan zijn stafofficieren : « Heren, wij zullen vechten op de Marne ». De volgende avond was alles reeds klaar voor de slag. Het tegenoffensief werd ingezet op 6 september 's morgens. Joffre zond zijn soldaten deze boodschap : « Wij mogen niet meer achterom kijken. Een leger dat niet meer kan oprukken, moet het veroverde terrein behouden en moet zich ter plaatse laten doden, eerder dan te wijken. In de huidige omstandigheden kan geen enkele zwakheid geduld worden ! » En de slag begon...

IK ZEGEN DE VREDE

HET plan van von Schlieffen viel dus in duigen. Van een bliksemoorlog was er geen sprake meer. De oorlog zou zeer lang duren. Op het ogenblik dat die vreselijke gebeurtenissen zich afspeelden, stierf paus Pius X van verdriet. Bij het begin van de vijandelijkheden had de Oostenrijkse keizer hem gevraagd zijn legers te willen zegenen. Het antwoord van de paus daarop luidde : « Ik zegen de vrede ! »

WORDT VOORTGEZET

Het kleine knusse dorp Blokker sliep, heerlijk rustig weggezakt in het diepe groen van het Westfriese land. Goed, het had een welvarende groenteveiling en een klein hotelletje waarin de pintjes bier naar believen konden worden volgeschonken, maar daarmee was toch wel alle opwinding en drukte verteld. En toen stak dan plotsklaps een van zijn zonen de kop op, brutaal en met de traditionele glimlach van hen die de wijsheid in pacht hebben...

MEN kende hem als Ben Essing, de zoon van de burgemeester, die aan de vooravond van zijn kandidaatsexamen voor meester in de rechten stond. In Blokker dus niet de eerste de beste, zou men zeggen en inderdaad, Ben genoot als de zoon van de eerste burger van het dorp natuurlijk het nodige aanzien. Maar toen hij voor het jubileum van de veiling vertelde, dat hij de boel wel eens eventjes op stelten zou zetten, lachte men hem toch vierkant uit. Sommigen zijn blijven lachen, zij het dan ook met een heel andere intentie. Er waren er echter ook bij wie de lach op het gezicht bestierf. Hun « Benny » hield namelijk woord. Hij zétte de boel op stelten; engageerde tot enorme vreugde van drieduizend jongeren en tot schrik van de buurt het fameuze *Dutch Swing College* en liet de reusachtige veilinghal « Op hoop van zegen » dreunen op haar grondvesten.

Het dreunen kwam terug, jaar op jaar en dan nu zelfs voor de vijfde keer, een lustrumspektakel dus, bekend en bewonderd onder de naam van *Blokkerfestival.*

BENNY GOODMAN KOMT !

Men moet er geweest zijn om het te kunnen geloven. Men moet de enorme drukte tussen de kleine, bonte huisjes gezien hebben, om er zich ook maar enigszins een voorstelling van te kunnen maken. Met het Dutch Swing College bewees Ben Essing hoe weinig er eigenlijk nodig is om zelfs kleine dorpen in hun diepe, vredige slaap wakker te schudden. Nog tijdens het opruimen van de papiersnippers, na afloop van dit eerste optreden, rijpte bij Ben het plan om de volgende keer iets veel groters tot stand te brengen. Iets zó groots, dat het oog van de wereld zich zou richten op het kleine, pietepeuterige plaatsje waar hij thuishoorde. Het zou enorm veel geld kosten, dat begreep hij wel, maar dan leek het succes ook verzekerd. Het jaar daarop maakte hij zijn plan kenbaar. Benny Goodman komt, zei hij, en misschien heeft hij op dat zelfde moment wel in zijn neus gepeuterd, want men heeft hem lang heel erg vreemd in de ogen gekeken. Maar Benny Goodman kwam ! De « rattenvanger van de jazz », de man met zijn gouden klarinet, waarvoor ooit de beroemde Carnegiehall sidderde en beefde, verscheen met zijn keep-smiling-face in de grote hal van « Op hoop van zegen ». Hij toucheerde een bedrag van 20.000 gulden. Ook dat gaf Ben Essing snel en vlot in het handje. Misschien, we zeggen het weer, deed de jonge Essing het op een bijzondere manier. Goodman, sinds hij zich al spelende van uit de sloppen van Chicago had opgewerkt tot « koning van de swing », héél, héél wat gewend, was er zo door

JAZZ

BEN ESSING EN HET GEHEIM VAN BLOKKER

geïmponeerd, dat hij Essing jr prompt twee mille teruggaf...

EEN BEROEMDHEID

Van dat moment was Ben Essing een beroemdheid en Blokker geen rustig dorp meer. De naam was internationaal geworden. De zesduizend bezoekers van het Benny-Goodmanconcert verzorgden een lopende reclame en het filmpje dat Goodman liet opnemen, verbaasden miljoenen Amerikaanse televisiekijkers. En toen al werd de tegenpartij actief. Er werd gekonkeld, op echte « dorpse wijze » en steeds groter werden de geruchten over financiële problemen. over dit en over dat. Het antwoord daarop ? Wel, de komst van de beroemde *Tower of Babel-band* en het jaar daarop zelfs het orkest van Victor Silvester. De grijze Engelse orkestleider kreeg de schrik van zijn leven toen hij aan de zoom van het dorp werd ingehaald door een juichende en dansende menigte van duizenden mensen. Dit was zonder meer iets, dat hij, Victor de grote, nog nooit in zijn leven had meegemaakt. Hij wist dat hij met zijn ballroomorkest en muziek-in-strikt-danstempo heel ver had gebracht, maar zoiets, nee, dat ging gewoon te ver ! De slanke jongeman met zijn nette bril, zijn keurige donkere pak en zijn goede uitspraak van de gebenedijde Engelse taal zei dat het er allemaal bij hoorde en dat Mr. Silvester er vooral niets verkeerds in moest zien. « Wacht maar in de veilinghal zult u zien, dat behalve uw Engelsen ook de Nederlandse benen uitstekend maat weten te houden op het nette en beschaafde ritme van uw muziek ». Victor Silvester hééft het gezien en hij verliet Blokker als een gelukkig en tevreden man.

MEE UIT DE RUIF !

Blokker had een jaarlijks festival gekregen, een regelmatig terugkerende gebeurtenis die overal in den lande groot opzien baarde, tot meerdere eer en glorie van de jonge Essing en zijn dorp in het bijzonder. Heus, 40 t. h. vermakelijkheidsbelasting is beslist geen kleinigheid en dan nog afgezien van de middenstand, die bij dergelijke evenementen flink kon mee eten uit de goedgevulde ruif. Toch waren er stugge « Blokkers » die het allemaal héél erg vonden en er hard voor waren dat het dorp maar weer gauw ging slapen. « Het is de hoogste tijd » riepen ze verbitterd uit. « We worden er stapelgek van, al die drukte en dat lawaai ». Wat kregen ze er op te horen ? Niets ? O ja toch; in 1959 verscheen de grootste figuur die de jazzwereld kent : Old Satchmo himself, Louis Armstrong, gezeten op de bok van een boerenhuifkar. De markante negerkop schudde van opwinding, de brede mond krulde van plezier en de spierwitte tanden blonken uitdagend. Old Louis genoot, Old Louis maakte iets mee, wat hij nog nimmer ervaren had. Vele duizenden juichten en sprongen langs de wagen. Ze zwaaiden en duwden. Het was een bende, een verrukkelijke « heksenketel » en Louis Armstrong meende het toen hij Ben Essing in het oor fluisterde, dat hij in zijn met goud geschreven loopbaan nog nooit zoiets meegemaakt had. « What a place, that Blokker. I shall never forget it ». Ben Essing herinnert zich deze uitspraak precies, tot op de dag van vandaag. En ook dat onvergetelijke concert in de veilinghal.

AARDAPPELKISTEN

« *Het concert van de aardappelenkisten* », noemde men het. Iedere bezoeker die zo gelukkig was om een kaartje te bemachtigen kreeg een aardappelkist om op te zitten. Maar liefst 9000 jazzenthousiasten wrongen zich de hal binnen. Met bussen en scooters waren ze gekomen, per fiets of lopend.

Een stroom van mensen naar het kleine dorp in West-Friesland. Sommigen hadden er dagen over gedaan en hun tent opgeslagen in de omgeving. En, zij zagen en hoorden Louis, hùn Louis, waarover ze gelezen hadden, waarvan ze hadden gehoord. Het zweet vloeide in stromen over zijn voorhoofd. Wolken rook dreven langs zijn glimmende kop. Door de smokerige waas keek hij lachend op hen neer. Dan boog hij zich langzaam achterover, bracht de glanzende cornet omhoog en perste zijn dikke, gebarsten lippen op het doffe mondstuk. Dàar stond het symbool van de jazz, de wilde negermuziek, zoals die ooit ontsnapte uit de harde werkelijkheid van het zwarte proletariaat. Louis blies, Louis speelde, Louis zong met de schorre, krassende stem, die zo menselijk leek. Een onvergetelijke gebeurtenis ! Het wonder van Blokker was verwezenlijkt.

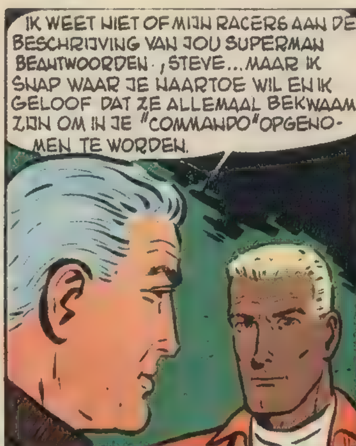
Kom mee naar pagina 43

HET VERRAAD VAN

De 24 Uren van Le Mans zijn nauwelijks achter de rug of vader Vaillant

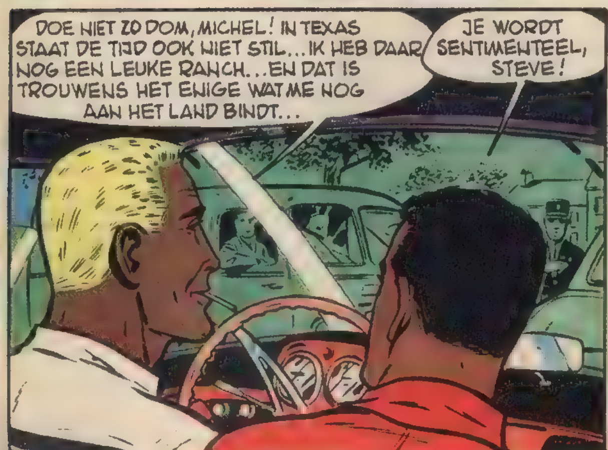

STEVE WARSON

maakt reeds plannen voor nieuwe wedrennen in Amerika..

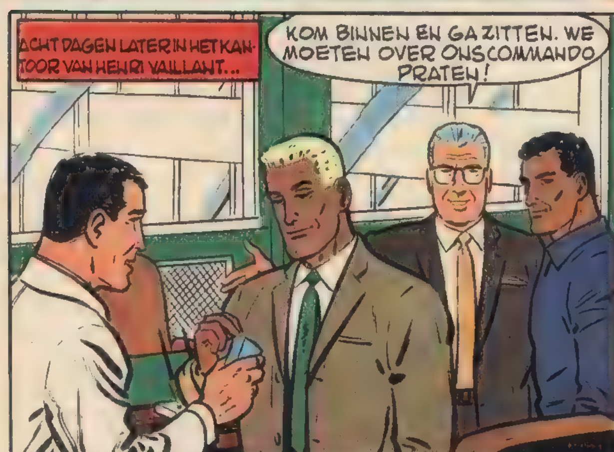
door Jean Graton

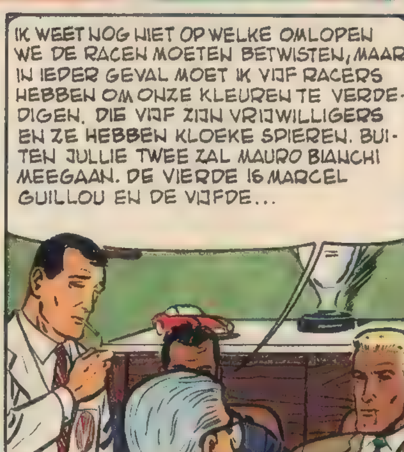

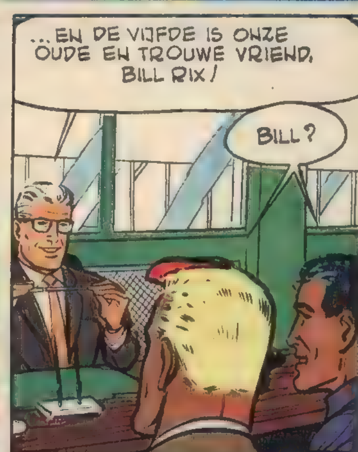

WORDT VOORTGEZET

DE SCHADUW VAN

Drie Amerikaanse ingenieurs werden naar Syrië gezonden om er belangrijke irrigatiewerken uit te voeren. Ze kwamen in geheimzinnige omstandigheden om.

2e Hoofdstuk

DE ENGEL-BEWAARDER

SPECIALE commissaris Higgins bevond zich alleen te midden van zijn groot bureau tussen zijn dossiers, zijn metalen briefordeners en zijn telefoons van verschillende kleur. De mensen die hem op dat moment hadden kunnen zien zoals hij daar zat met half gesloten oogleden en de handen gevouwen op zijn dikke buik, zo roerloos als een boeddhabeeld, zouden hem ongetwijfeld aanzien hebben voor een oude ambtenaar die droomde van zijn nakende op pensioenstelling. Zij zouden de bal daarmee glad mis hebben geslagen!

De felle, levendige blik die van onder de zware oogleden kwam, deed denken aan die van een kater die zijn buit beloerde. Indien de commissaris de houding had aangenomen van een man die van een heerlijke siësta wil profiteren, was dit slechts om zich beter te kunnen concentreren op het probleem dat hem bezig hield.

De binnenhuistelefoon rinkelde. Higgins strekte zijn mollige hand uit en haalde de handle neer van telefoon 3.

— Jimmy Stone is zo juist aangekomen, mijnheer, zei een vrouwenstem aan het andere eind van de draad. Kunt u hem ontvangen?

— Ja. Doe hem onmiddellijk binnen komen.

Higgins sneed het contact af met een druk op de knop, lei zich achterover in zijn zetel en zuchtte. Hij vroeg zich af of hij zichzelf een nieuwe sigaar zou gunnen, als de deur van zijn kantoor geopend werd en een stevige kerel van zevenentwintig à achtentwintig jaar binnen kwam. Hij had een gebronsde huidskleur, lichte ogen en goudkleurig haar. Zijn nieuw pak in frescafil mastic deed zijn atletische gestalte en brede schouders nog beter uitkomen. Hij zag er een joviaal man uit, openhartig en zonder sluwheid, maar wie de koude glans in zijn ogen opmerkte wist wel dat hij niet te doen had met een naieveling. Er liep een vage glimlach over het dikke gezwollen gezicht van speciale commissaris Higgins als hij Stone zag. Hij had een voorliefde voor Jimmy Stone. Van alle agenten van de F.B.I. die van zijn sector afhingen was Stone de efficiëntste en ongetwijfeld de dapperste. Hij had veel lef, een weerstandsvermogen dat aan het wonderlijke grensde, stalen zenuwen, een fijne intuïtie en snelle reflexen. Hij had reeds voor hete vuren gestaan en was tegen de moeilijkheden opgewassen. Higgins schudde de jongeman krachtig de hand en gaf hem dan een teken recht tegenover hem te gaan zitten. De commissaris aarzelde nog even, maar nam dan resoluut een havanna uit het sigarenkistje in exotisch hout, dat op zijn schrijftafel stond.

— Ik zie met genoegen dat je er stralend uitziet, mijn beste Stone, zei Higgins terwijl

hij het topje van zijn sigaar sneed met de nauwkeurige gebaren van een chirurg. Des te beter, want ik heb een werk voor je waaraan je beslist al je krachten zal moeten besteden!

Hij wachtte een poosje alsof hij Jimmy Stone de tijd wou geven deze inleiding te verwerken. Dan ontstak hij zijn havanna, trok er krachtig aan en blies een lange, blauwe rookwolk naar het plafond toe.

— Zoals je weet is het Midden-Oosten een zenuwknooppunt, de kampplaats waar Oost en West elkaar met wisselend geluk ontmoeten. De Amerikanen staan sedert lang op een slecht blaadje in die hoek van de planeet. Zelfs in Israël wil men van ons, sedert de Suez-kwestie, niet meer weten! Nochtans moeten wij onze invloed in het Midden-Oosten handhaven. Het State Department kreeg onlangs de gelegenheid om de Amerikaanse aanwezigheid in Syrië te affirmeren en dit ondanks de oppositie van Kaïro. Je kan je wel voorstellen dat onze regering daarvan heeft geprofiteerd. Het ging erom een irrigatieplan te ontwerpen voor de woestijnzone's die zich uitstrekken ten oosten van Aleppo, Homs en Libanon. Wij hebben er drie van onze beste ingenieurs naartoe gestuurd. De eerste vertrok negen maanden geleden, de laatste ongeveer zes weken geleden. Met de werken werd er nog geen aanvang gemaakt.

— Waarom? Slaagden ze niet?

— Ze zijn dood.

— Alle drie?

— Ja. Een zwarte reeks, een opeenvolging van dwaze gevallen. De eerste werd neergeschoten toen hij trachtte te ontsnappen op het ogenblik dat hij door de politie werd aangehouden, wegens smokkel in verdovende middelen. De tweede kreeg een hartaandoening in zijn bad, de derde stortte met zijn wagen in de afgrond.

— Ik snap niet, zei Stone, die arme jongens hebben op hun weg enige concurrentie ontmoet.

— Wellicht. Maar wat er ook van zij, het State Department wil niet capituleren. Er werd reeds een vierde ingenieur aangeduid. Hij zal een van de volgende dagen naar Syrië vertrekken. Wij hebben nog zes maanden om te tonen waartoe wij bekwaam zijn. Na die zes maanden ontsnapt ons de leiding en zullen er andere ingenieurs komen om de Amerikanen af te lossen. Washington wil echter dat onze ingenieurs het werk uitvoeren...

Jimmy haalde een sigaret uit een pakje dat voor drie vierde leeg was, ontstak ze en keek peinzend voor zich uit.

— Ik heb uw uiteenzetting met grote aandacht gevolgd, maar ik ben geen specialist inzake de irrigatie van woestijngronden. Ik zie dus ook niet in welke rol ik in deze hokus pokus zou kunnen spelen.

Higgins antwoordde niet onmiddellijk. Hij stak zijn sigaar, die hij intussen had laten uitgaan, weer op. Dan sloeg hij een dossier open, bladerde er gedurende enkele minuten in, haalde er ten slotte een foto, formaat 18 x 24 uit en overhandigde ze aan Stone. De foto was een aantal keren vergroot en daardoor niet scherp meer. Het was het portret van een man tussen 35 en 40 jaar, met een banaal rond gezicht, weinig en waarschijnlijk blond haar, een bril met stalen montuur. Het geheel had helemaal niets bijzonders.

— Dat hoofd hoort toe aan onze ingenieur nummer Vier. Hij heet Alec Pearson. Hij is, naar men me heeft verteld, een zeer knap man, hij bezit een groot aantal ezelsvellen en het State Department is er van overtuigd dat Pearson de zaak kan opknappen. Hij zou in enkele weken de plannen kunnen maken om het Syrisch plateau te veranderen in een vruchtbare tuin. Het is een groot en een mooi werk, Stone, maar zie je, Pearson zal het werk niet tot een goed einde kunnen brengen indien hem een ongeluk zou overkomen.

ROMAN DOOR A. FERNEZ : GEILLUSTREERD DOOR AIDANS

EEN MAN

Jimmy schrok even. Hij bekeek Higgins en het was net of hij in diens ogen een ironisch vlammetje zag dansen.

— Commissaris, u bedoelt toch niet dat ik over Pearson zou moeten waken?

— Toch wel!

— Ik moet dus lijfwachtje spelen! Die taak kon u aan om het even welk groentje geven, van het ogenblik dat-ie maar groot en sterk genoeg is. Waarom kiest u daarvoor een speciale agent uit?

— Omdat de inzet de moeite waard is!

— Baas, dat kan u niet menen! Ik heb toch de gewoonte niet voor kindermeisje of engelbewaarder te spelen!

— Dan zal je dat van nu af moeten leren! Ik zei toch dat onze regering veel belang hecht aan het welslagen van onze plannen. Pearson moet het werk tot een goed einde brengen en jij bent verantwoordelijk voor zijn leven! Indien de ingenieur sterft ten gevolge van een vergiftiging, indien hij verdrinkt of van zijn paard valt, dan zal ik jou om rekenschap vragen.

Jimmy begreep dat het nutteloos was nog verder aan te dringen. Hij haalde brommend de schouders op en wierp zijn sigaret in een asbakje.

— O.K., boss! zei hij eindelijk. U beslist, dus...

— Jimmy, je zal voortaan Howard heten, James Howard. Je werd geboren in Richmond en je woont in Philadelphia. Je identiteitsbewijzen liggen reeds klaar, je kan ze bij het buitengaan meenemen. Je bent de secretaris van Pearson. Je baas is op dit ogenblik reeds in Athene, hij zal weldra naar Beiroet vertrekken, waar hij nog enkele zaken heeft af te handelen alvorens naar Damascus te rijden. Overmorgen, donderdag, wacht je hem op als hij in de Libanese hoofdstad uit het vliegtuig stapt. Je hebt dus nog maar weinig tijd om je ouders te omhelzen en je pakje te maken.

— En wat doet Pearson in Griekenland?

— Hij is er met vakantie. Stel je voor! Om tijd te winnen heeft men het nodig geoordeeld hem niet eerst naar de Verenigde Staten te laten weerkeren. Men heeft in Athene contact met hem genomen. Sedert gisteren wordt hij bewaakt door een agent van de F.B.I. Je kent hem trouwens: het is Dexter van het bureau van Washington. Hij gaat met Pearson mee tot in Beiroet. Daar zorg jij dan voor de aflossing, mijn beste Stone. Heb je goed begrepen wat men van je verlangt?

— Ja, dat heb ik wel begrepen en ik heb u ook niets meer te vragen.

— Dan ga je maar, want ik heb nog ander werk. Suzie zal je al de documenten geven en je travellers checks. Ik wens je veel geluk, Jimmy! En zoals steeds vergezellen mijn beste wensen je!

* * *

Pearson lei zijn vulpen neer op zijn schrijftafel die vol papieren lag. Hij rekte zich uit en geeuwde. Nadat hij een blik had geworpen op zijn armbanduurwerk, wreef hij zijn bril schoon met een klein zeemvel, dan verdiepte hij zich opnieuw in zijn ingewikkelde berekeningen.

De gasten van hotel Groot-Brittannië waren meestal Angelsaksers van een zekere leeftijd. Zeer rustige lui die graag vroeg naar bed gingen. Na het diner heerste er een gezellige knusse stilte in het groot hotel en Pearson hield ervan, omdat het zijn werk vergemakkelijkte. De geluiden van de stad drongen slechts gesmoord tot hem door.

Eensklaps schrok Pearson en hij wendde het hoofd naar de kleine deur die zijn kamer van die van Dexter scheidde. Het was net alsof hij een onderdrukte kreet had gehoord... Of was het een gekerm?... Hij stond op en liep naar Dexters kamer, met het inzicht zijn engelbewaarder te vragen wat minder lawaai te maken...

Dexter stond in het midden van het vertrek, d.w.z. hij trachtte zich overeind te houden, zijn groot mager lijf wiegde als een wilg onder de stormwind. Hij zag lijkbleek. Het zweet parelde hem over de wangen. Hij bewoog de lippen, maar Pearson slaagde er niet in te begrijpen wat hij zei. Dexter liet het bed los waaraan hij zich met een hand had vastgeklampt en deed twee, drie wankele stappen in de richting van Pearson.

— Men... men... stamelde hij, maar verder kwam hij niet. Zijn benen gleden onder hem weg en hij viel languit op het tapijt.

Pearson wilde naar de telefoon lopen om hulp te vragen, maar op dit moment hoorde hij gerucht aan de deur van de gang. Hij keerde zich om en voelde zijn hart in de keel kloppen. Iemand... iemand van buiten uit drukte zacht de klink naar beneden...

(Wordt voortgezet)

In de tijd van de Ridders

1328. IN HET KASTEEL VAN VAUDREUIL IN HET GRAAFSCHAP AUVERGNE.

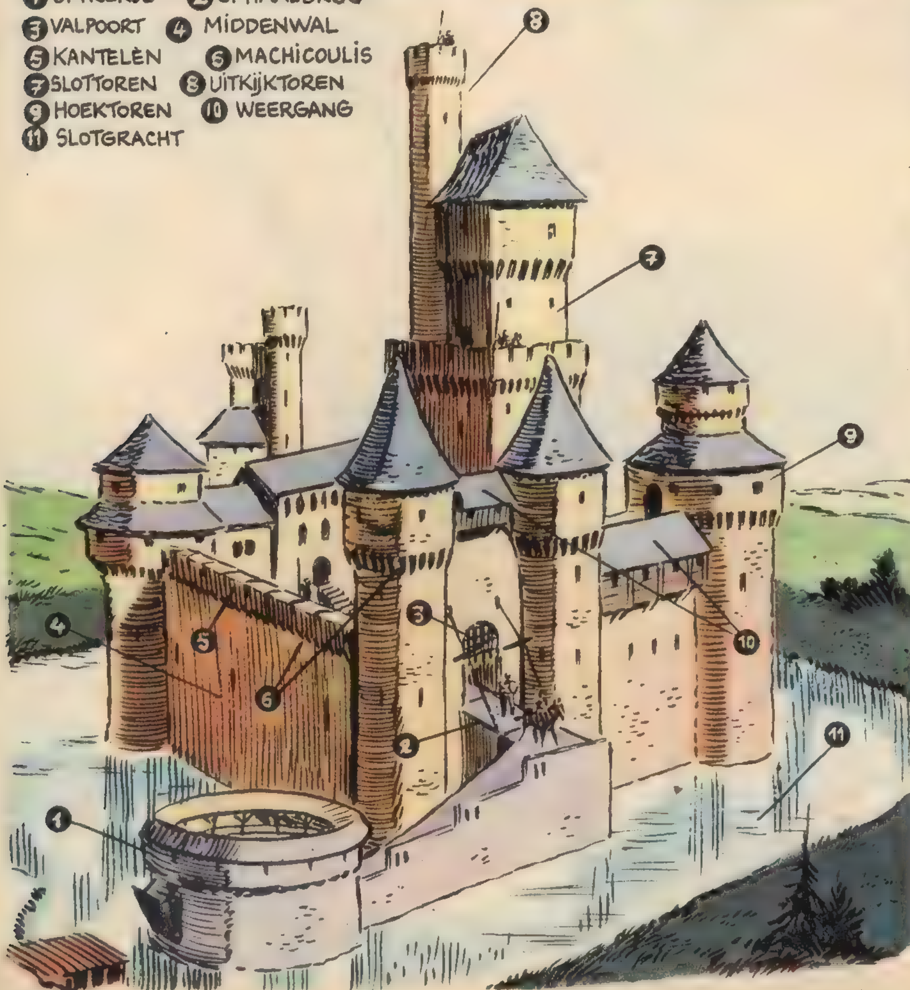
IK DANK JE VOOR JE GASTVRIJHEID, VAUDREUIL !...

SCENARIO : Y. DUVAL
TEKENINGEN : L. & F. FUNCKEN

ENKELE MINUTEN LATER...
HET IS JOU BEURT, HANS!
EN WEES HANDIGER DAN DIE PLOMPE GUNTHER!

HA! HA! LOMPERD!...
DITMAAL HEEFT DE POP JE FLINK GERAAKT!

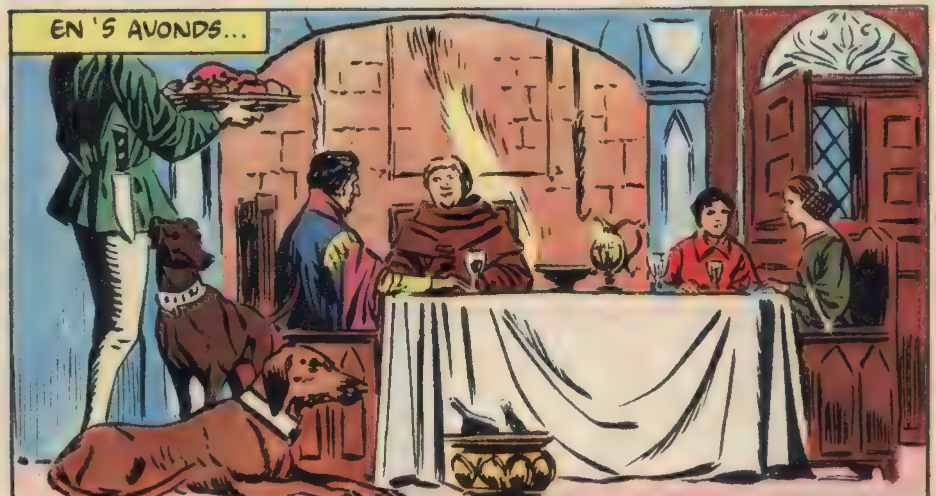

WACHT! LAAT MIJ MIJN KANS EVEN WAGEN!
WAT EEN VLEGEL!
PROBEER HET, MAAR PAS OP VOOR DE KLAPPEN!

BRAVO!
RECHT IN 'T HART!
DAT KERELTJE IS VERDRAAID BEHENDIG!

NOEM JE DAT STUDEREN, BERNARD..?

IK VERBIED JE TE SPELEN, VOOR JE JE LESSEN GELEERD HEBT!
FLINK RAAK LEREN STEKEN IS BELANGRIJKER DAN GESCHIEDENIS EN LATIJN!

HET ENE SLUIT HET ANDERE NIET UIT! MEN WINT BETER EEN STRIJD MET HET VERSTAND DAN MET DE WAPENS!
JA? DAT BETWIJFEL IK STERK!

EN 'S AVONDS...

EEN ARME MENESTREEL VRAAGT OF HIJ U IETS MAG VOORZINGEN TIJDENS DE DIS OM U TE VERSTROOIEN.
ZEG DAT HIJ WELKOM IS!

WEES GEGROET, EDEL GEZELSCHAP! WAT ZAL IK ZINGEN? HET VERHAAL VAN DE KOENE ROLAND OF...
GEEN STRIJDVERHALEN VANAVOND! ZING ONS LIEVER IETS OVER DE HOOFSE LIEFDE.

HOE KAN PAPA TOCH NAAR AL DIE ONZIN LUISTEREN?
ZWIJG! DIT GEDICHT IS WONDERMOOI!

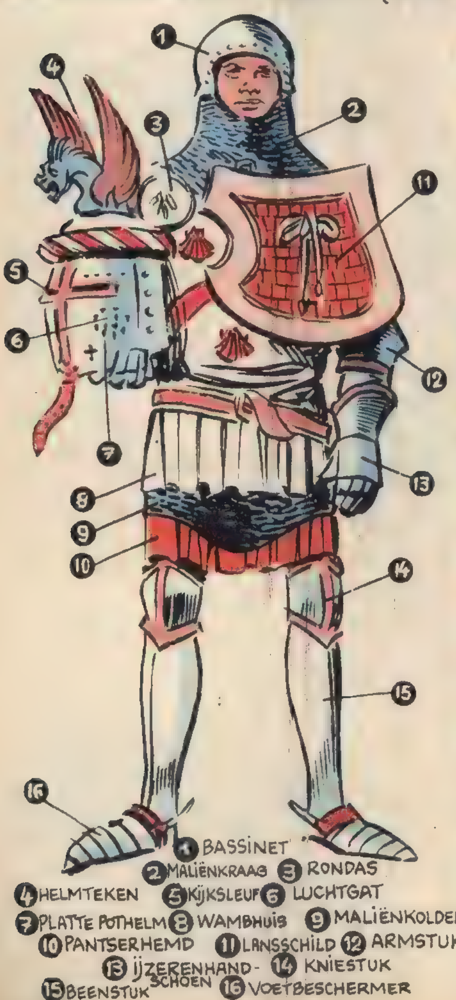

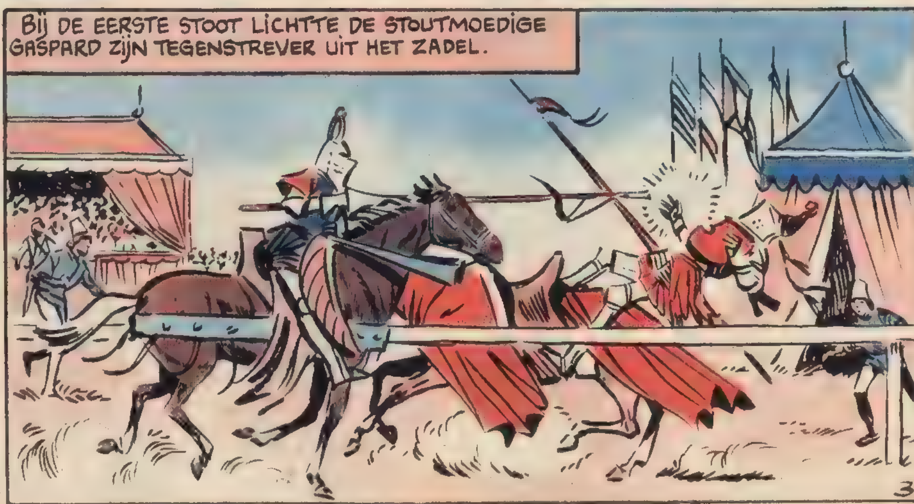

WAPENRUSTING VAN EEN STEEKSPELER (XIVe EEUW)

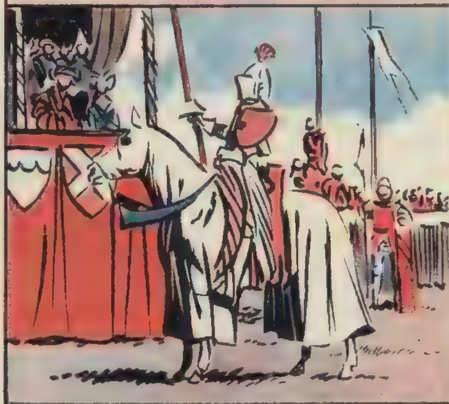

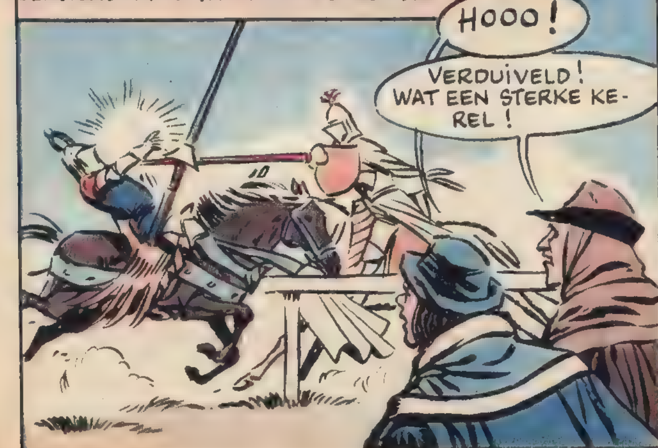

Volgende week : PAUL KRUGER

De eieren barsten, de schubben gaan uit elkaar en de kleine rupsen komen te voorschijn.

IN het Zuiden van Frankrijk ziet men vaak in de pijnbomen witte vlokken hangen die doen denken aan het engelenhaar van de kerstboom. Op het eerste gezicht meent men dat het dikke zijdevlokken zijn, gesponnen door een reusachtige spin, maar dat is een vergissing. Het zijn de processierupsen die hoog in de takken van de pijnbomen hun winterhuisje hebben gebouwd. Om je er een idee van te geven : een voetbal gemaakt uit de pluimpjes van de paardebloem.

De eieren barsten en de rupsen doen in het begin van de maand augustus hun intrede in de wereld, op twee dennenaalden.

— Op twee dennenaalden?

— Ja. Moeder vlinder heeft haar eieren twee weken te voren gelegd en in een spiraal rond twee dennenaalden gewonden, die op manshoogte in een pijnboom hangen. De eiermassa is ongeveer drie centimeter lang en een halve centimeter dik. Ze is rond de basis van de naalden gewonden en gelijkt op een exotische vrucht. Van buiten ziet het geheel er zacht en fluweelachtig uit, want moeder vlinder heeft zeer fijne schubjes afgerukt om daarmee de broze eieren te omhullen. Nadat zij zich aldus van haar eigen rijkdom heeft beroofd ten bate van haar nakomelingen, sterft moeder vlinder in vrede en in volle gemoedsrust.

Ongeveer twee weken later zien nagenoeg 300 kleine rupsen het levenslicht en onmiddellijk na hun geboorte beginnen zij met hun reeds krachtige kauwwerktuigen enkele dennenaalden te verslinden. In de herfst kruipen ze wat hoger in de bomen en bouwen gezamenlijk kleine provisorische woningen en, wanneer het kouder wordt, klimmen ze nog hoger om in de kruin van de pijnboom een

DE RUPSENTREIN

20 februari : Ik zie de processierupsen over de weg lopen. Met veel geduld begin ik ze te tellen : er zijn er zo maar eventjes 135 op een rijtje achter elkaar.
Uit het dagboek van Ib Schmedes.

Op een ganzenrijtje!

stevig nest te bouwen, waarin zij de winter comfortabel zullen doorbrengen.

Overdag rusten de kleine rupsen in hun nest, maar 's avonds omstreeks 21 uur maken ze een wandelingetje en zoeken eten. Dat wandelingetje verloopt volgens een zeer speciale ritus en deze rupsen hebben hun naam « processierupsen » waarachtig niet gestolen. Zij gaan altijd processiegewijs uit, zij lopen op een ganzenrijtje ! Maar dat is nog niet alles. Ze schuiven voort op een spoor ! De rups die vooraan loopt en de leiding heeft, spint een zijden draad. Die draad wordt door de andere rupsen blindelings gevolgd. Iedere rups spint op haar beurt een stukje zijdedraad om die van haar chef te verstevigen en zo volgen de rupsen dan na elkaar op een spoor uit zijde. Het spoor zal toelaten het hoofdkwartier terug te vinden na de nachtelijke wandeling. Avond na avond spinnen de rupsen aldus een volledig spoornet, dat hen naar verschillende rijke weilanden voert.

Ik heb in mijn kooien een hoofdkwartier van processierupsen met hun sporen-net. Het is zeer boeiend die insecten gade te slaan en soms bewijzen ze me een dienst, bv. wanneer ik een uitstapje wil maken.

— ? ? ?

— Geloof me, de processierupsen zijn knappe weerkundigen ! Indien zij op een mooie, klare nacht niet uitgaan, betekent dit dat er slecht weer op komst is. Je mag er van overtuigd zijn dat het de volgende dag zal regenen of dat er veel wind zal zijn. Zij voelen de weersverandering zelfs enkele dagen op voorhand.

— Dan zijn ze knapper dan de weerkundigen van De Bilt of Ukkel ?

— Ja hoor ! Na de tweede vervelling zijn ze uitgerust met een zeer origineel apparaat dat gelijkt op een mond waarin een vlies zit. Volgens de natuurkundigen, functioneert dit vlies als een zeer gevoelige barometer.

Wat Ib Schmedes vertelde, werd opgetekend door Finn Gerdes.

BEN ESSING EN HET GEHEIM VAN BLOKKER

Vervolg van pagina 33

OP Z'N POOT SPELEN

Blokker had nu een reputatie, een stevige, die steunde op de schouders van Ben Essing. De jongeman gaf zijn studie op en verkoos het pad, waarop hij al lang in een haastige, nerveuze tred voortsnelde. Hij werd impresario, alle moeilijkheden die daarmee gepaard gingen ten spijt. En men erkende hem als zodanig. Men beschouwde hem als een specialist in het organiseren van moeilijke zaken. Betekende dat het einde van Blokker ? Oh nee, want het lustrumfestival van dit jaar klonk als een klok. De twee Scandinavische « belhamels » Jan en Kjeld, de zoetgevooisde klanken van het Duitse zangeresje Lolita en de zanger Rex Gildo, The Middletown Jazzband en naast nog tal van andere cracks het bekende Nederlandse zangduo The Blue Diamonds, beroemd en bemind om hun vertolking van « Ramona ». En als men Ben Essing vraagt of hij nog plannen heeft ? Dan zal hij u lachend in de ogen kijken en op volmaakt rustige toon meedelen dat Louis Armstrong deze maand terugkomt naar Blokker. Wat dat wel kost ? Och zoiets als 90.000 « pietermannen », wilde hij er voor hebben en die krijgt hij. Hij moet er namelijk speciaal voor overvliegen, in 24 uur heen en terug. En u weet wat dat kost. Wij weten dat ! Louis Armstrong reist en trekt met zijn vrouw, die hij om haar onrustige leven enigszins te verlichten in de allerduurste hotelsuites pleegt onder te brengen. Met hem mee trekt de privé-dokter, die zo'n keer of tien per dag vermanend naar zijn pols grijpt en verder een kist vol kostuums en zakdoeken voor de noodzakelijke « verfrissingen ». Louis Armstrong heeft inmiddels met zijn optreden in Kongo iets nóg groters beleefd dan destijds in Blokker. Toch wil hij wel terugkeren in de Hollandse « knollentuin ». Voor een man, die niet op een ton meer of minder hoeft te kijken, mag dat voor Essing en Blokker als een compliment worden beschouwd. Waaraan dankt die lange, smalle blonde jongeman zijn sukses ? Speelt hij soms zelf ook ? « Nee », kregen we beslist te horen, behalve dan als dat noodzakelijk is « op zijn poot » en wellicht is dan hiermee de reden van Ben Essings succes in het kleine, vriendelijke dorp Blokker verklaard.

HAYE THOMAS.

INGENIEURSDROMEN

Grote projekten voor de toekomst

INGENIEURS dromen van grote ontwerpen, van stoutmoedige verwezenlijkingen die het leven van de mens aangenamer en beter kunnen maken. Willy Ley heeft een zeer geslaagd en duidelijk overzicht gegeven van enkele projecten die de geleerden bezig houden, die kunnen tot stand gebracht, maar die misschien toch nooit zullen uitgevoerd worden.

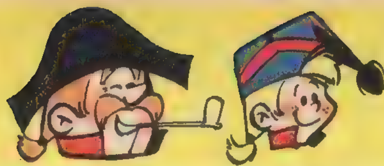
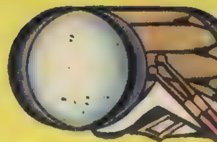
Willy Ley werd in 1906 te Berlijn geboren en werd op jeugdige leeftijd president van de Duitse Raketclub. Thans woont hij in de Verenigde Staten en is hij een van de medewerkers van Wernher von Braun. In een Elsevier-Pocket (wetenschappelijke reeks) lezen we ondermeer een interessant stuk over de Kanaaltunnel — die er nog steeds niet is — over de vulkaanenergie die men in dienst van de mens zou kunnen stellen, over landaanwinst in het Middellandse-Zeebekken en de aanleg van een meer in Centraal Afrika. Al deze ingenieurs-dromen zullen vooral de grotere lezers en hun vaders interesseren. Prijs : 25 F in België, in Nederland fl 1.50.

PAUWENDANS IN WIT MAJEUR

DEZE merkwaardige witte pauw (kweek-variëteit van de gewone pauw — Pavocristatus — afkomstig uit Indië) zet een hoge borst op en pronkt fier voor zijn bewonderaars in de Nationale Zoo te Antwerpen, met de pluimen van zijn lange staart, die hij heeft opengezet in een onmetelijke waaier van onbesmet kantwerk.

Foto : Antwerpse Zoo.

De TROMMELJONGEN

De brigade heeft Hansje geadopteerd en

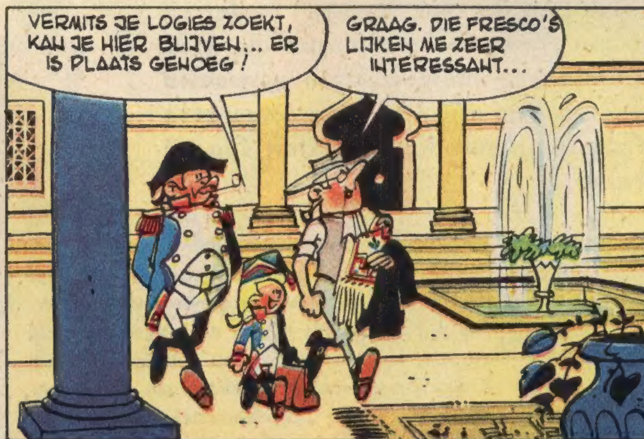

en de gouden ibis

gescheept met bestemming naar Egypte...

WORDT VOORTGEZET

HET DAGBOEK VAN KLAUS

KLAUS SECKEL kwam toen hij acht jaar oud was uit Berlijn naar Nederland toe. Dat was in het jaar 1937. Hij werd opgevoed in de Quakerschool, gevestigd in het kasteel Eerde bij Ommen. Hij was een flinke vrolijke jongen die goed leerde en spoedig met het internaatsleven vertrouwd werd. Zes jaar later werd hij met elf andere lotgenoten naar een concentratiekamp gevoerd en daaruit zou hij nooit meer weerkeren.

AL spoedig na zijn aankomst in Eerde begon hij, onder de bezielende leiding van een van zijn jonge onderwijzers, een dagboek bij te houden en dit is thans verschenen onder de titel **Das Letzte Stückchen Eerde.** Je zal me zeggen : « Daar zit een fout in, Eerde wordt in het Duits Erde geschreven. » Dat is juist, maar voor de kleine Klaus was het kasteel Eerde zijn laatste Stückchen Erde.

Hij begon zijn dagboek te schrijven op 4 april 1943. 't Is een ontroerend relaas van een kinderleven op school, van de oorlog en de bezetting van Nederland. In het begin voelden de jongens er niet veel van, maar langzamerhand werd de toestand nijpender, de Joodse kinderen werden er weggehaald — en daartoe behoorde Klaus — en ondergebracht in een klein huis. Sommigen konden met valse papieren verdwijnen, anderen werden op de vlucht gepakt. Klaus weet dit, het maakt hem in enkele maanden veel ouder. Hij piekert en hij begint te vragen naar de zin van het bestaan. En op zekere dag werd Klaus, samen met nog enkele van zijn vrienden naar een concentratiekamp overgebracht. In de trein schrijven zij nog een gezamenlijke briefkaart. Dat was alles. Klaus stierf in het kamp toen hij nog geen volle zestien jaar oud was...

Voor zo ver wij weten werd het dagboek van Klaus alleen in het Duits uitgegeven. Mocht je het op de kop kunnen tikken, lees het dan. Zelfs als je nog niet veel Duits hebt geleerd zal je de eenvoudige zinnen van Klaus toch verstaan en je zal er diep door aangegrepen worden.

Wie was JULES VERNE ?

JA, je weet wie Jules Verne is, of je meent het toch te weten, en je hebt « De reis naar de Maan » gelezen, « De kinderen van kapitein Grant », « Naar het middelpunt der aarde » en nog andere boeken van deze grote ziener. Ken je Jules Verne echter ook als mens ? Ken je zijn levensverhaal ? Allotte de la Fuye, een neef van Jules Verne, heeft in de familiearchieven gepluisd, hij heeft mensen ondervraagd en al de brieven van Jules Verne doorsnuisterd, hij volgde Jules Verne van kind tot beroemde schrijver, van jonge man die makelaar wordt en mislukt, tot oude man op z'n sterfbed. Hij volgde hem in lief en leed en vertelt boeiend en humoristisch hoe de boeken van Verne tot stand zijn gekomen. Een Elsevierpocket dat alle grotere jongens en meisjes zal interesseren. Prijs 25 F in België, in Nederland fl 1.50.

geschenken van de KUIFJE'S BON

De Aardrijkskunde in kleurenfoto's :
België : Deel I : 9 reeksen v. 10 chromo's
Deel II : 8 reeksen
Europa : Deel I : 10 reeksen.
Deel II : 10 reeksen
plus 3 kaarten-reeksen
Deel III : 10 reeksen
Deel IV : 10 reeksen

De Geschiedenis van de Wereld:
Deel I : 11 reeksen van 15 chromo's
Deel II : 11 reeksen
Per reeks : 50 punten

De KUIFJE'S chromo's :
Vliegtuigen I : 10 reeksen
Vliegtuigen II : 10 reeksen
Luchtschepen : 6 reeksen
Automobiel : 10 reeksen
Zeevaart I : 10 reeksen
Per reeks v. 6 chromo's : 100 pt.
Kleuralbum : 100 pt.

De Meesterwerken van de Schilderkunst :
18 reeksen van kleurenreproducties
Per reeks : 200 pt.

De KUIFJE'S portefeuille : 200 pt.
Abonnement op 5 nummers van het weekblad KUIFJE 500 pt.
De puzzle op hout : 500 p.
Twee nieuwe platen in voorbereiding.

ALBUMS :
Vliegtuigen I en II - Automobiel
Zeevaart :
Getoileerd : : 60 F.
Gekartonneerd : 50 F.
De Aardrijkskunde in kleurenfoto's.
België I en II - Europa I. II, III en IV. Per album : 29 F.
De Geschiedenis van de Wereld
Deel I en II 29 F.
De Meesterwerken van de Schilderkunst
Deel I en II 50 F.

Stuur je punten naar de KUIFJE'S BON, Spaaklaan, 1-7, Brussel 7, of ruil ze in de KUIFJE'S WINKEL, zelfde adres. Je kan ze ook ruilen in de warenhuizen A L'INNOVATION.

De KUIFJE'S bons staan op volgende kwaliteitsprodukten :

PALMOLIVE - COLGATE - PROSMANS - ZWARTE KAT - NOSTA - VANDENHEUVEL - HACOSAN - SKI - FRANCO-SUISSE - PANACLE D'OR - PALMAFINA - LOMBARD COLLECTIE - SCHRIJFBOEKEN « ZOO » - VICTORIA - MATERNE - VULPEN LE TIGRE - JU'CY & WHIP - TOSELLI.

ON... FOTOWED...

Liefhebbers-fotografen, kiekjesjagers, willen jullie tien fototoestellen ?

ONZE GROTE FOTOWEDSTRIJD duurt tot 5 september a.s. Vergeet niet dat op de foto, die je ons stuurt, KUIFJE moet staan. Kuifje zelf, de naam Kuifje, een personage verkleed als Kuifje, het jeugdblad Kuifje, enz., enz. Laat je fantasie de vrije loop en stuur ons sensationele plaatjes !

Lees het reglement nog eens. Het werd gepubliceerd in nr. 27.

OPGELET ! OPGELET !

HET KRUITVAT

zal weldra tot ontploffing komen in KUIFJE

Lees volgende week de nieuwe avonturen van
CHICK BILL
in
HET KRUITVAT

E
TRIJD

Dit weekblad moet verkocht worden tegen de verplichte prijs. Het mag noch in een leesmap, noch in huur gegeven worden, behalve wanneer de uitgever zijn toelating heeft verleend.

Het weekblad « KUIFJE » : 16e jaargang ; Lombard Uitgaven, P.H.-Spaaklaan, 1-11 Brussel 7. — P.C.R. 1909.16
Uit.-Dir. : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel 16.
Heliodruk : N.V. PERIODICA.

NEDERLAND : 75 cent. — Abonnement : f 7.— per kwartaal
KUIFJE - HOLLAND : Doklaan, 129, Rotterdam (Zuid). Tel. 170.965
Giro 655.389.

Canada : 20 cents. — Buitenland : 12 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND

Frankrijk : DARGAUD S.A., 31, rue du Louvre, Paris 2e.
Zwitserland : INTERPRESS S.A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Nederland*	*Canada*	*Buitenland*
3 maanden	120.— F.	f 7.—	$ 2,75	130.— F.
6 maanden	230.— F.	f 14.—	$ 5,50	260.— F.
1 jaar	450.— F.	f 28.—	$ 10.—	520.— F.

PUBLICITEIT publi art* 22.56.00

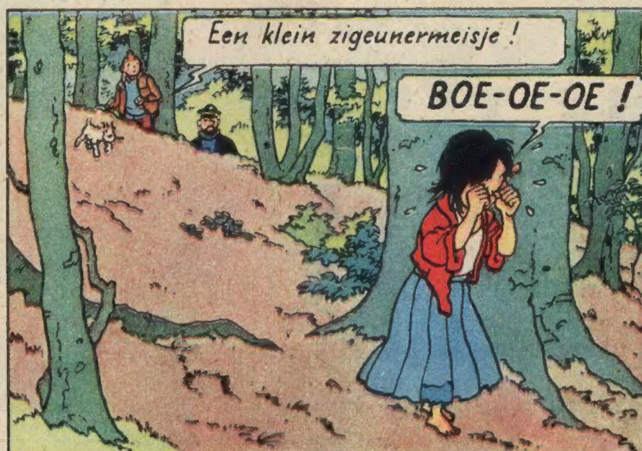
DE JUWELEN VAN BIANCA CASTAFIORE

DE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DOOR HERGÉ

In de bossen van Molensloot hebben onze wandelaars iemand horen wenen...

WORDT VOORTGEZET